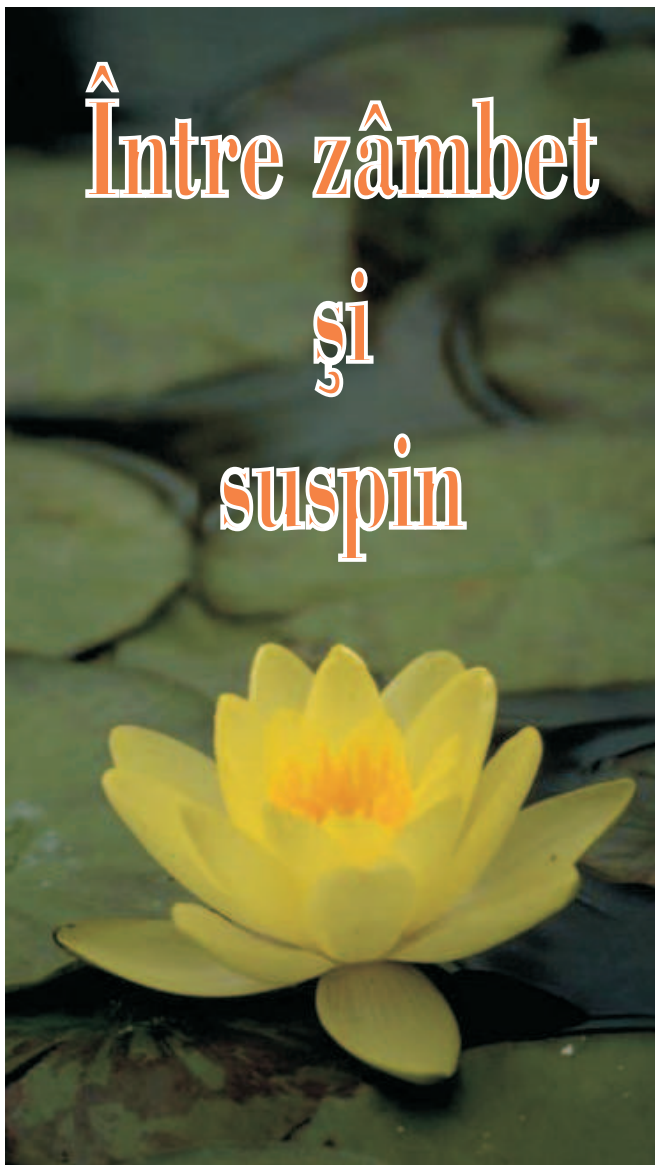

Valentin Popovici

Între zâmbet
și
suspin

Poezii

Valentin Popovici

Între zâmbet

și

suspîn

-- Poezii --

Octombrie 2001
Biserica Baptistă Română din Chicago
4010 N. Lawler Avenue, Chicago, Illinois, 60641

***Pentru cei care
în răstimpul scurt
dintre dimineața și înserarea vieții,
pe cărarea pribegiei noastre,
între valea întunecoasă și muntele înșorit,
au curajul să cânte
plini de bucurie, cu inima curată,
și să-l mulțumească
lui Dumnezeu
întotdeauna
și pentru zâmbet, și pentru suspin.***

***În umilința unuia care, prin harul Domnului Isus,
n-a fost decât un jgheab pentru scurgerea apei,***

- un rob al lui Hristos Domnul -

Între zâmbet și suspin...

Între zâmbet și suspin,
Azi la Tine, Doamne, vin,
Pe colinele-nsorite,
La pășunile iubite,
Să mă odihnesc puțin,
Să Te văd, și să mă-nchin
Înaintea Ta, Slăvite!

Harul Tău cel minunat,
Diamantul nestemat,
L-ai pitit cu gingășie
În cea mai murdară glie;
Și-ntr-o zgură de păcat
Aur sfânt ai adunat,
Ca să mi-l aduci și mie!

Nici nu știu: să plâng puțin,
Jos când ghimpele străin,
Mă străpunge și mă doare
Și-mi dă sângele-n picioare?
Sau să râd, să spun Amin,
Când răsare dintr-un spin
Cea mai parfumată floare?

Diademe-Ți împletesc
Doamne, să Te-mpodobesc!
Fiindcă-n pâcla cea mai mare
Mi-ai deschis raza de soare;
Și, smerit, Îți mulțumesc,
Că prin nori pot să zăresc
Fața Ta strălucitoare. □

Anul Nou

Am mai trecut o cotitură și-am mai legat în vremi un nod,
Am mai închis 'napoi o poartă și-am mai trecut peste un pod.
Iar Timpul, scotocind desaga, o nouă haină iar își scoate.
Un an s-a dus și altul vine, și toate-s noi și vechi sunt toate.

S-a-ntors clepsidra vremii iarăși, stăm la un prag de vremuri noi,
Dar cine știe-n calendare dacă mai sunt și alte foi?
În sacul vremii pe golite, câte surprize ne așteaptă?
Și nu cumva pe scara vremii, aceasta e ultima treaptă?

Când *Anul Vechi* a dat salutul, avea o teamă la apel,
Căci *Anul Nou* stătea în față, dar nu vedea ce-i după el.
S-a dat onor la schimbul gărzii, dar mai solemn ca altădată,
De parcă anii, pe la vamă, nu vor mai trece niciodată.

Ne vin răvașe din Scriptură, că-n vremurile de apoi
Vor fi războaie, boli și ură, și Anticristul printre noi;
Că-n mulți iubirea și credința se vor răci în sloi de gheață,
Iar strâmbătatea și desfrâul vor umple legile din viață.

Dar iar ne mai sosesc răvașe că Dumnezeu e-Atotstăpân,
Că-n mâna Lui stă universul, și toate doar prin El rămân.
Într-o clipită hotărâtă, El va striga timpului, GATA!
Și timpul va preda ștafeta, ca să înceapă judecata!

Ești pregătit de întâlnirea cu Marele Judecător?
El vrea să-ți dea prin har iertarea, să-ți fie azi Mântuitor.
Al veșnicilor Părinte, ce-a înnoit un an pe cale,
Vrea și pe noi să ne-nnoiască, pentru ospățul slavei Sale. □

Îți aducem mulțumire

Îți aducem mulțumire, Doamne, pentru-a Ta-ndurare,
Pentru nopțile de beznă, pentru zilele cu soare,
Pentru pâinea de pe masă și bucatele bogate,
Pentru darurile multe pe cărare presărate.

Îți aducem mulțumire, Ție, Cel din veșnicie,
Pentru pacea minunată din a Ta Împărăție;
Pentru blânda-Ți mângăiere ce ne-o dai la vreo răscruce,
Când pe umeri ne apasă noduroasă greaua cruce.

Și Îți mulțumim, Isuse, că în sfintele-Ți cuvinte
Ne-ai lăsat puterea vieții ca să mergem înainte.
Vrerea Ta plăcută, bună, nimeni n-o poate răpune,
Toate se-mplinesc la vreme după-a Ta înțelepciune.

Îți mai mulțumim, O Doamne, pentru culmile-nsorite,
Cu întinse orizonturi de nădejdi nemărginite;
Dar Îți mulțumim și pentru noaptea când s-a stins deodată,
Steaua ultimei speranțe de pe bolta-ntunecată.

Îți aducem mulțumire pentru tot belșugul mare
Ce coboară de la Tine ca o ploaie pe ogoare;
Și tot mulțumiri Ți-aducem când n-avem nimic pe masă,
Și când ne încerci credința, și puterile ne lasă.

Îți aducem mulțumire când iubirea-Ți neseacă
Ne îndeasă-n saci belșugul cu măsură clătănată,
Dar și-atunci când stăm de veghe și ne arde așteptarea,
Tot în cinstea Ta, Isuse, noi Îți înălțăm cântarea. □

Chivotul

Doamne bun, n-am înțeles
Cum se face c-ai ales,
Tocmai eu să duc ce-i greu:
Chivotul lui Dumnezeu!

Vrei — prin drumul noroios
Chivotul Tău luminos,
Și prin valea de-ntristări,
Ale Cerului chemări.

Țin cu mâna drugii sfinți,
Chivot de făgăduinți,
Și pe umeri de pribeag,
Ca stegarul, port un steag.

Chivotul e-așa de sfânt,
Eu, țărână și pământ;
Chivotul e aurit,
Eu, de drum sunt zdrențuit.

Are heruvimi din rai,
Are Legea din Sinai,
Iar eu calc numai pe spini,
Și de plâns mi-s ochii plini.

Are peste el capac
De-ndurări ce țin în veac,
Ca să fie cunoscut:
Ce mult bine ne-ai făcut!

Are un toiag uscat
Cu migdale-mbujorat;
Ca să știe cei smeriți
Că de Tine sunt iubiți.

Are-un blid cât un omer
Plin cu mana cea din cer,
Ca să dea creștinii blânzi
Pâine și celor flămânzi.

Are sângele stropit
Pe capacul aurit,
Ca să aibă cine vrea
Pacea Ta la Golgota.

Are străluciri de sus
Din lumina lui Isus,
Ca să port lumina Lui
Pe cărarea cerului.

...Oh, povara ce mi-ai pus
Doamne, e-așa grea de dus,
Și picioarele mă dor
De prundișul văilor.

Nici nu pot să-Ți spun, „Nu vreau”,
Că nu eu poruncă dau.
Nici nu vreau să-Ți spun, „Nu pot”,
Că sunt rob, și-al Tău sunt tot.

Și de-atâta greu purtat,
Drugii-n umeri s-au săpat...
Dar de-ar fi să-aleg ceva,
Doamne, tot să-l port aș vrea. □

Adu-ne, Doamne, la unire!

Adu-ne, Doamne, la unire:
Să fie-o Turmă și-un Păstor!
Să nu mai fie despărțire,
Ci numai dulce înfrățire
Și pace-n ceata sfinților.

Adu-ne, Doamne, la veghere:
Să nu ne prindă gând vrăjmaș,
Nici murmurul amar de fiere,
Să nu ne-aducă vreo cădere,
Din harul dreptului făgaș.

Adu-ne, Doamne, la altarul
Adevăratei pocăinți,
Ca să urcăm uniți Calvarul,
Și-n noi să nu se stingă jarul
Iubirii pentru toți cei sfinți.

Adu-ne, Doamne, la răbdare,
Să știm să nu vorbim prea mult;
Cu inima mulțumitoare
Să fim mereu în așteptare,
Așa cum robii Tăi Te-ascult'.

Adu-ne, Doamne, la iubire
Să fim un cuget toți și-un gând,
Nedespărțiți, într-o simțire,
Să așteptăm a T a venire,
Să Te slujim prin Duhul Sfânt. □

Bobocul de floare

Un boboc de trandafir, un ghem de petale,
Gingaș și firav și moale,
Dac-aș vrea să-l desfac
Să-l forțez să-mi facă pe plac,
Să-i întind cu degetele mele
Petalele în șiruri paralele,
I-aș distruge ireparabil potirul,
Aș strica trandafirul.
Căci petalele sale gingașe
S-ar strânge toate nărăvașe,
Ar muri strivite și rupte, bătute,
În mâinile mele nepricepute.
Dar Dumnezeu deschide bobocul de floare
Încet, pe-ndelete, cu multă răbdare.

Dacă nu pot deschide o floare răzleață,
Cum aș deschide eu tainele-n viață?
Și dacă petalele cu mătasea lor fină
La vremea lor zâmbesc în lumină,
De ce să nu cred că Domnul va face
Și-n mine la fel atunci când Îi place?
Mai bine să-aștept să-nțeleg viitorul,
Când vine chiar Domnul să-mi dea ajutorul.
Isus are-n mână puterea divină,
Să dea-nțelepciune, să facă lumină;
Eu doar să rămân cu fața la soare
Și-n El să aștept, ca bobocul de floare. □

Sunt școlar în clasa-ntâia

Sunt școlar în clasa-ntâia, încă nu-s la facultate,
Abia deslușesc din Carte buchia pe jumătate,
Isus este-nvățătorul, eu adun învățătura,
Viața-ntreagă e-un examen, manualul e Scriptura.

Sunt școlar cu coate rupte, tot repet aceeași clasă;
Până nu știu foarte bine, Profesorul nu mă lasă.
La materia Iubirii (și ați zice că-i ușoară),
Am căzut, și mi-e rușine, nici nu știu a câta oară.

Căci Iubirea se învață, dar ușor se și dezvăță
E ca apa din căldare, când dă-n clocot când îngheață.
Și învăț o limbă nouă, vreau s-o știu cât pot mai bine,
Limba nouă a Iubirii, limba veacului ce vine!

La Iertare e toceală, sunt atent să intre-n minte,
Dar uit lecția în grabă, cu dușmanii înainte;
Și în loc să spun din Carte, gândul mi-e să fiu mai mare,
Și-am căzut iar la examen: Nota zero la purtare!

Tot învăț despre Răbdare, și știu care-i rânduiala,
Dar când e s-o scriu la tablă, nu mai iese socoteala.
Matematica Scripturii nu e grea, nici complicată,
O prind repede cu capul, dar se cere practică.

Când citesc ce scie-n carte, „Suferința cea mai mare
Nu e demnă de-a fi pusă lângă slava viitoare!”
Înțeleg bine ce scie, totuși nu știu cum se face,
Când durerea mă lovește, tot oftez și tot nu-mi place.

O materie frumoasă, dar și grea din cale-afară,
E Nădejdea, ce deschide ochii înspre-o altă Țară;
Mintea mi se luminează, inima se curățește,
Când citesc ce strălucire pentru noi se pregătește.

Sunt și zile când în clasă nu-nțeleg ce rost au toate,
Lecțiile sunt prea grele, stările prea complicate;
Năucit mă uit în Carte, și-atunci vine Autorul,
Cel ce-a scris-o îmi explică, mă ajută Profesorul.

Ca să fiu elev de frunte, harnic și cu sârguință,
Vreau să am o notă mare la materia Credință.
O, ce sfântă bucurie am atunci când văd în viață
Cum Își împlinește Domnul voia Lui sfântă, măreață!

Pregătit sunt totdeauna cu caietul și penarul,
Că nu știu când Profesorul vine cu extemporalul.
De aceea stau cu ochii adânciți în Cartea sfântă,
Țintă Îl privesc pe Domnul care mă binecuvântă.

Vreau credința mea să fie a străbunilor de seamă,
Să ajung cu cei ce-n slavă fii ai Domnului se cheamă:
Avraam, Isaac și Iacob, patriarhii din vechime,
David, Moise, Iosua, și a sfinților mulțime.

Școala-i grea, dar din Scriptură am aflat secretul vieții,
Moștenirea de lumină, despre care-au scris profeții:
Cine are azi pe Fiul are viața și cununa,
În Hristos e mântuirea și nădejdea totdeauna.

Noaptea, uneori în tihnă, când luminile se curmă,
Mă gândesc puțin cu teamă la examenul din urmă,
Când în Ziua de lumină voi păși pe nori ca roua,
Și-mi va spune-nvățătorul: „Acum treci în clasa-a doua!” □

Am fost născuți la viața nouă

Am fost născuți la viața nouă,
Într-un Hristos înveșmântați,
Și-n binecuvântări de rouă,
Suntem de El îmbrățișați.

Am fost născuți nu-n voia firii,
Nu pentru moarte și gunoi;
Ci din Sămânța nemuririi
E viața ce pulsează-n noi!

Am fost născuți dintr-o iubire,
Iubirea Tatălui slăvit,
Și-am fost uniți într-o simțire
Pentru vecii fără sfârșit.

Am fost născuți pentru lumină
Și pentru slavă, pentru har.
Suntem în oastea Lui divină
Și călători spre-un nou hotar.

Am fost născuți într-o ființă
Ca Trup regesc și glorios,
Ca să purtăm într-o credință,
Lumina slavei lui Hristos.

Am fost născuți în harul mare
Ca picături într-un șuvoi;
Gătiți pentru încoronare
În ziua mare de apoi. □

Așa a spus, și-așa va fi!

Când Dumnezeu a zis Cuvântul,
Întocmai se va împlini!
—Să treacă cerul și pământul,
Să piară soarele și vântul, —
Dar graiul Lui va dăinui:
Așa a spus, și-așa va fi!

Cuvântul Lui nu-i o părere,
Un gând la împlinire spus.
El are viață și putere,
În el e focul ce nu piere;
Cuvântul Domnului Isus
E-un răsărit fără apus.

Făgăduințele de slavă,
Oricât de grandioase sunt,
S-or împlini pân' la silabă
Până la iota cea mai slabă,
Până la micul amănunt,
Până la virgulă și punct.

Hristos, Cuvântul din vecie,
E viu și-n veci va dăinui!
Chiar dacă iadul cu mânie
Lovește-n sfânta-mpărăție,
Isus Hristos va birui:
Așa a spus, și-așa va fi! □

Biruința

Biruința nu e-n carul lui Sisera filisteanul,
Nici în tabăra de hulă a lui Goliat dușmanul;
Nu e-n mâna cea vitează, încleștată pe oțel;
Biruința o dă Domnul celor ce se-ncred în El.

Biruința nu e-n oastea sirienilor năvalnici,
Nici în faraonii mândri, nici în Sanbalașii falnici
Nu e-n șir de batalioane, nici în turnuri de granit;
Biruința e-n credința tare până la sfârșit.

Biruința nu e-n calul pregătit de bătălie,
Nici în ura-nverșunată, înhămată la mânia.
Biruința-i viața nouă, în a Duhului puteri,
Fluturând cu mâini zdrobite, steagul sfintei Învieri.

Biruința nu e-n săbii, nici în sulițe-nfocate,
Nici în firea răzvrătită și aprinsă de păcate.
Ea e partea celui care, blând, așteaptă răbdător,
Dumnezeu să-Și împlinească voia Sa încetișor.

Biruința nu-i a morții, nu-i a molimei de-amiază,
A săgeților din goana roibul care nechează;
Biruința e credința ce-o păstrăm pân' la sfârșit
În Hristos care prin moarte, moartea-n veci a biruit.

Biruința-i calea crucii, e poteca prin prigoană,
Drumul până-n Ghețimane, prin Golgota la coroană.
Dreapta Domnului câștigă biruința ne'ndoișor:
Biruința-i umilința și răbdarea lui Hristos! ◻

Trăsătura de unire

Între: un an când ne-am născut
Și-un altul când am dispărut,
Pe pietrele din cimitire
E-o *trăsătură de unire*.

O liniuță, doar atât!
Dar cine poate spune, cât
Suspîn e-n ea sau bogăție,
Cât răs și câtă sărăcie?

Cât trist amar și ani de jar
Cât plâns tăcut și vis hoinar,
Ce licăriri dintr-o steluță,
Se-ascund cu toate-ntr-o liniuță?

Și-aproape n-are mare rost
Ce lungă viață ar fi fost,
Când rostul vieții ni-l măsoară
Ce-am adunat într-o linioară.

Rămâne-n veac ce-am pus în ea
Ce nimeni nu poate vedea,
Tezaur sacru de eroi,
Sau pleavă, trestii și gunoi.

Adună-ți, dar, în ceruri sus,
Comoara ta lângă Isus!
Că-aici e viața fir subțire,
O trăsătură de unire... □

Duh de slavă și putere!

Duh de slavă și putere!
Dumnezeu venit la noi!
Ești în ceasuri de veghere,
Candela de înviere
Pentru Ziua de apoi.

Duh de sfântă-nțelepciune!
O, câtă răbdare ai,
Să ne-nveți în rugăciune
„Ava” Tatălui a-I spune,
Și-nfierea să ne-o dai!

Duh Preasfânt al sfintei cetel!
Toți dușmanii ni-i înfrunți,
Și ne dai pe îndelete,
Scumpa Tatălui pecete
Și inelul sfintei nunți.

Duh Preasfânt al înnoirii
Și al noii-mpărății!
Pregătește ochii firii,
În cămările iubirii,
Pentru-a slavei măreții.

Duh divin de viață nouă,
Duh al Tatălui Preasfânt,
Foc ceresc și sfântă rouă
Din grăirea „Pace vouă!”
Ni le torni pe-acest pământ.

Duh de slavă și minune,
Duh de har și preaînalt,
Gândul Tău în noi îl pune,
Să alegem lucruri bune,
Pentru Veacul celălalt!

Duh blajin de mângăiere,
Tu rămâi mereu cu noi,
Unge rănilor-n tăcere,
Untdelemn peste durere,
Bucuria de apoi.

Duh de sfat și de tărie,
De lumini fără apus,
Vie-a Ta Împărăție,
Cu iubire și frăție,
Și la noi ca-n ceruri sus.

Duh de sfântă înălțare!
Tu ridici pe cel smerit,
Schimbi necazul în cântare,
Aduci zori de-nviorare
Pentru cel nenorocit.

Duh de mare cunoștință,
Ce cu ochii sfredelești!
Dă-ne Tu cu prisosință
O tărie în credință,
Și-n iubirile cerești.

Duh de dulce înfrățire,
Pentru strângerea din nor!
Dă-ne dorul de sfințire,
Hainele de in subțire,
Să fim gata pentru zbor! □

Fericit e cine-așteaptă...

Fericit e cine-așteaptă, în tăcere și răbdare,
Ajutorul care vine de la Dumnezeu cel mare.
Domnul are bunătate și-ndurări fără sfârșit,
Cu sârmanul care poartă crucea grea în duh smerit.

Fericit e cel ce plânge când aruncă bobii-n glie;
Cel ce seamănă cu lacrimi, secera-va bucurie.
Gura care tace-n valea umbrelor de beznă grea,
Domnul sus pe înălțime cu cântări o va umplea.

Fericit în veci e omul care-n Domnul se încrede,
Ca măslinul plin de roadă el urmașii săi și-i vede;
Când ajunge în necazuri, Dumnezeu îi spune-așa:
„Te iubesc și niciodată singur nu te voi lăsa!”

Este bine, scrie-n Carte, să-ai un jug în tinerețe,
Ca să porți apoi toiagul de-ndurări la bătrânețe;
Stai mai bine-n rugăciune, fără sfatul gălăgios,
Ca să știi unde-i comoara, care-i voia lui Hristos.

Fericit e cine știe cum să-și rânduiască viața,
Când de vorbe-nșelătoare și gunoaie-i plină piața.
Târgoveți de pofte rele din pământ parcă răsar,
Fii atent, să nu te prindă lațul cu păcat amar.

Atunci gura, cu țărână mai degrabă să ți-o umpli,
Dar să nu te lași de Domnul, ci pe Calea Lui să umbli.
Poate lumea să tot râdă, tu fii treaz, milos și blând,
Și așteaptă cu nădejde ajutorul Celui Sfânt! □

Zice-se...

Zice-se că-i mare slavă
Să porți un nume frumos;
Dar e-o slavă și mai mare
Să fi slava lui Hristos.

Bogăția cea mai mare
Nu-i să fi aici bogat;
Ci să ai în cer comoara,
Și-n Hristos să fi salvat.

Nu e mare cel ce umblă
Țanțoș ca un fariseu;
Mari sunt cei în umilință
Și cu frica-n Dumnezeu.

Nu-i sătul cel ce mânâncă
Și-are ca să pună-n saci;
Mai sătul e cine-mparte
Pâinea lui cu cei săraci.

Nu-i puternic cine are
Gură de lăudăros;
Ci e tare cine poate
Să slujească mai prejos.

Tare nu-i acel ce-aprinde
Cearta urii într-un foc,
Ci acel ce cu iubire
Stinge ura-n orice loc. □

Fiicele străbunei Sara!

Fiicele străbunei Sara! Domnului Isus îi place
Să aveți în voi podoaba de smerenie și pace!
Nu urmați parada modei, și nici hainele trufiei!
Frumusețea v-o dă Domnul, fiice ale-mpărăției!

Nu podoaba din afară este cea adevărată,
Ci smerenia și harul, pacea, inima curată.
Sara aștepta supusă, după binecuvântare;
Fiicele ei v-ați făcut voi, în credință și-n umblare.

Izabelele din lume nu trăiesc după Scriptură,
Vreți să-ajungeți ca și ele, bufe de sperietură?
Azi cerceii sunt la modă, dar aici e adunare!
Nu e hora din Poplaca, ci e loc de închinare.

Nebunie și sminteală: fustele de tot crăpate,
Pălăriile umflate și sprâncene deplasate...
Unghiile albăstrele, peste brațe - tot brățele,
Și la gât, talângi de aur, lăntișoare și mărgelă...

Toate-acestea sunt în lume, chipul lumii care moare,
Dar nu lumea ne învață cum să fim în adunare.
Ascultați, Cuvântul vieții vrea și azi să ne îndrume:
„Eu nu sunt din lume, Tată! Și nici ei nu sunt din lume!”

Fiicele străbunei Sara! Luați-vă podoabe sfinte,
Cum se îmbrăcau, în cinste, sfințele de mai 'nainte,
Într-un duh smerit și gingaș, chiar în lacrimi și înfrângeri,
O priveliște măreață pentru oameni, pentru îngeri! □

Cât mai stă în prag un tată...

Cât mai stă în prag un tată
Așteptându-și fiul dus,
Tot mai e 'napoi o cale,
De la plâns și de la jale,
Pân' la Crucea lui Isus.

Cât mai spune-o rugăciune
Un moșneag pentru hoinar,
Tot mai este o speranță,
De la roșcovă și zdreanță,
Pân' la brațele cu har.

Cât mai plânge sub mahramă
O măicuță după-un fiu,
Tot mai este o cărare
Înspre dulcea împăcare;
Și-încă nu e prea târziu.

Cât mai este-o rugăciune
Mijlocind la porți de har
Pentru fiul ce suspină,
Tot mai este o lumină,
Și-încă nu e în zadar.

Cât e candela aprinsă
În căsuța cea din crâng,
Vino, *fiu pierdut*, acasă,
Că te-așteaptă toți la masă,
Și de dorul tău toți plâng . . . □

La Cana

Într-un boschet de azalee,
Vreau, Doamne, să Te rog ceva:
La Cana-n altă Galilee,
Vin, oare cine-o să ne deie,
Când numai Tu poți ajuta?

Eu apă am tot pus în vase,
Atâta, Doamne, am putut...
Am pus în toate cele șase,
În zile rele și frumoase,
Am ostenit, dar le-am umplut.

Am scos cu ciutura bătrână
Scobită-n lemn adus din munți,
O apă bună din fântână,
Și apa clipocește-n mână...
Dar nu e Vinul sfintei nunți.

Azi, Doamne, ne binecuvântă,
Cu graiul Tău ca de zefir,
Și-atunci din toată truda cruntă,
Un vin al harului la nuntă
Va curge limpede-n potir.

E nunta Ta azi în poiana
Șaronului dumnezeiesc:
Isuse scump, Tu porți coroana!
Arată-ți slava deci în Cana,
Și schimbă apa-n Vin ceresc! □

Lacrimi, lacrimi...

Lacrimi, lacrimi..., mângăiere, ce ne-o dă ca „sărutare”,
Însuși Dumnezeu când vede că durerea e prea mare!
Și în strânsa-mbrățișare, hohotind nici nu mai știm:
Plângem noi sau plângi Tu, Doamne? Sau, cu noi, vreun heruvim?

Lacrimi, lacrimi..., coji amare, cum vă adunați nectarul
Din pelinul suferinței, să ne dați mai dulce harul?
Perle sfinte, nestemate, – lumea-ntreagă nu vă vrea –
Partea celor fără parte, prizoniți sub crucea grea...

Lacrimi, lacrimi..., diamante, strânse-n șisturi cristaline,
Lustruite-n apăsarea dintre menghine meschine;
Pietre scumpe de podoabă, prinse în efodul sfânt,
Din oftatul rugăciunii sfinților de pe pământ.

Lacrimi, lacrimi..., cine poate, prețul vostru-n diamante
Să-l măsoare-n saci de aur, sau în munți de briliante,
Când atâta har ne toarnă Dumnezeu cel sfânt prin voi,
Când peste-ntristări aduce bucuriile-n șuvoi?

Lacrimi, lacrimi..., curcubeu peste norii de-ntristare,
Stropi de soare în furtună, felinare la-nnoptare...
Nici lumina orbitoare din al slăvilor zenit
Nu vă-ntrece frumusețea ce-o dați celui mai smerit!

Lacrimi, lacrimi..., ce ferestre, înspre zări diamantine,
Dintr-o lume de-ntuneric, către lumea care vine!
Și izvorul vostru sacru, Dumnezeu în ochi l-a pus,
Să vedem prin voi mai bine malul Patriei de sus! □

La adunare

Ziua Domnului cea sfântă este zi sărbătorească,
De-adunare-n rugăciune și-nchinare creștinească.
Ne-ntâlnim cu Salvatorul, cu Isus cel Preaiubit:
Căpetenia Oștirii printre noi a poposit!

Dar ce trist e câte-odată să te uiți la adunare
Și să vezi cât de lumească e-n vorbire și purtare.
Îngerii-și acopăr fața lângă tronul magistral,
Iar creștinii vin la slujbă ca la teatrul național.

Altădată credincioșii când veneau la-nchinăciune,
(Prin păduri și catacombe aveau loc de rugăciune),
Se cutremura pământul când aceștia se rugau,
Îngerii din ceruri parcă printre ei se coborau.

Azi? Venim, dar nu se vede setea noastră după apă,
Ca și cerbul la izvoare, când grăbește și se-adapă.
Unii stau în adunare, dar cu gândul sunt plecați;
Sunt aici, dar gândul lor e-n farfuria cu cârnați.

Unii nu vin de căldură, alții că le e prea rece,
Unii - că-i prea multă lume, alții - că-s numai vreo zece.
Iar surorile-n dileme, și cu ciorba dată-n foc,
Tot încearcă, ce să-mbrace, și-atunci nu mai vin deloc.

Unii vin să mai audă, ce e nou, ce se mai spune?
(De inflație adică, nicidecum de rugăciune).
Alții vin doar să vorbească, cu non-stopul dacă pot.
Știu ei că acasă, gata, nici o vorbă nu mai scot.

Unii vin fiindcă le place, alții vin că n-au ce face,
Unii vin că-așa se face, alții vin să-i lași în pace.
Unii vin să trâncănească, limba nu le-o poți lega
Alții vin să se-ntâlnească, parcă vin la cafenea.

Unde este adunarea sfinților de altădată,
Când aici era oștirea sfinților încolonată?
Unde este adunarea sfinților întâi născuți?
Care s-au desprins de lume și cu Duhul sunt umpluți?

Unii, cu un spirit critic, doar zâmbesc pe sub mustață,
„Iarăși n-au cântat pe note frații ce s-au dus în față!”
Alții iritați se uită, dacă-i știe cineva
Că precis de ei păstorul a vorbit când predica.

Unii n-au loc să se-arate, și-atunci stau mai la o parte,
Altele să-i vadă lumea, nici nu știu ce să mai poarte.
Uite, din „podoabe sfinte” și „evlavii” ce-a rămas,
Nu e mult și-o să apară și veriga pusă-n nas.

Că de rochii cu duimul, șifonierele sunt pline,
Și acum la pas cu moda, cine se mai poate ține?
Domnișoarele gătite în rochițe „Leslie Fei” ...
Dar să nu le ceri să-ți spună cumva Psalmul Douăș'trei.

Pălării de „Lord and Taylor”, și din cele coțofane,
Pe deasupra cu pampoane, cu cireși și cu banane;
În taioarele Cassini, moda „guler șifonat”,
Neam de neamul nostru, frate, nimeni nu s-a mai rugat.

Unii vin fiindcă le place, alții vin că n-au ce face,
Unii vin că-așa se face, alții vin să-i lași în pace.
Și văzându-ne-mpreună, Domnu-ntreabă cam așa:
„Pentru Mine-n adunare, oare vine cineva?” □

Lasă, Doamne, să-mi plec fruntea...

Lasă, Doamne, să-mi plec fruntea obosită, frământată,
Lângă pieptul Tău de pace, ca Ioan de altădată,
Ca să simt duios cum bate, bate inima iubirii
Pentru lumea în păcate, pentru ceasul înfrățirii.

Lasă, Doamne, să se nască dorul sfânt ce arde-n Tine
Și în pieptul meu de iască, pentru lumea de suspine.
Și trezește-n noi visarea, de iubire și lumină,
Sfânta Ta Împărăție și la noi, Doamne, să vină!

Lasă, Doamne, lasă crucea cât de grea ca să ne-apese,
Dar să știm că din durere haina gloriei se țese;
Dacă zvâcnetul din rană în mireasmă se întoarce,
Lasă-ne durerea toată, firul slavei să și-l toarce.

Lasă, Doamne, tot uleiul bucuriilor deodată
Să alunece pe fața care-a fost mereu scuipată,
Și pe umerii ce-s rană din purtarea crucii grele,
Pe spinarea ce zvâcnește din bătaia cu nuiiele.

Lasă, Doamne, lasă harul cu prisos ca să ne-ajungă
Pentru ceasul încercării și-a durerii noapte lungă,
Pentru clipa de tăcere când speranța-ncet se stinge,
Pentru lacrima sfioasă pe obraz când se prelinge.

Lasă, Doamne, peste rană, din balsam o picătură,
Când vrem să-Ți atingem poala hainei dintr-o cusătură.
Și din praful de pe drumuri, din nevoi și sărăcie,
Ne ridică Tu la viață, la cântări și veselie. □

Aieva parc-o văd și azi...

Aieva parc-o văd și azi, îngenuncheată spune,
Cu glasul dulce, legănat, plângând, o rugăciune:
„O, Doamne, toți copiii mei, primește-i în slujire,
Și-ajută-mă să torn în ei sublima Ta iubire...”

Și parc-o simt cum mângăie cu mâinile-i frumoase
Un țânc de sub ghiozdanul greu, școlar cu coate roase.
„Ce doctor ai să fi și tu, cu-atâta-nvățătură!...”
Și-mi dă câte-un verset să-nvăț, să știu și din Scriptură.

Ne-adună blândă-n jurul ei, și-ncetișor ne cântă
Cântările Sionului cu vocea ei de sfântă.
La noi pe-atunci așa era, întreaga țară roabă,
Dar mama ne creștea să fim a lui Isus podoabă.

Așa era pe-atunci la noi: pe-afară jale mare,
Dar lângă mama - numai vis, iubire și cântare.
O propagandă din infern vroia să ne sugrume,
Dar ea-și strângea lângă Hristos podoaba ei pe lume.

Și parc-o văd, cu ochi senini și fața zâmbitoare,
Uitându-se pe rând la noi cum ai privi la soare...
Și-apoi cum strânge colțul rupt de la basma cu dinții
Să-alunge lacrima ce-o simt cu dor numai părinții.

O, Doamne, ce bogați am fost, să-avem așa o mamă,
Să-avem prin ea în lumea rea comorile de seamă,
Să ne arăți în ochii ei iubirea Ta deplină,
Și-atâtea binecuvântări în salbe de lumină... □

Nu te vinde pe gunoaie!

Nu te vinde pe gunoaie, amăgit de jurămintе;
Viața ta e mult mai scumpă decât ciorbele de linte!
Și nu-L vinde nici pe Domnul care te-a răscumpărat
Căci în sângele Lui este prețul tău adevărat.

Unge-ți ochii, frate dragă, cu cerească alifie,
Căci de ei atârână viața și întreaga-ți veșnicie.
Eva a privit într-una fructul neîngăduit,
Și-a pierdut grădina păcii, harul cerului iubit.

Dima predica Scriptura și mergea chiar în misiune,
Dar privea și la vitrina cu păcatele nebune;
Tot uitându-se la ele, azi un pic, și mâine-un pic,
A pierdut coroana vieții, pentru lucruri de nimic.

Iar femeia elegantă, harnica lui Lot soție,
Oare nu-și scăpase viața din Sodoma de urgie?
Dar în clipa cea nefastă ochii i-au fugit 'napoi,
Și se prefăcu în sare înghețată într-un sloi.

Ia-l pe Moise ca pildă, cel ce scos din asuprire,
Și-a pironit prin credință ochii înspre răsplătire;
A privit numai la Domnul, și prin El s-a ridicat
Fără teamă de mânia Faraonului turbat.

Iuda n-a vândut pe Isus... Iuda s-a vândut pe sine!
Și ispititorul vine cu arginții și la tine.
Când îl vezi că dă târcoale, strigă-i tare, răspicat:
„Am fost cumpărat de Isus, târgul este încheiat!” □

Sunați cu trâmbița-n Sion!

Sunați cu trâmbița-n Sion,
Cu trâmbița răsunătoare,
Și pretutindeni dați în zvon,
În lung și-n lat printre popoare:
 Că Domnul nostru vine
 Pe sfintele coline!

Sunați cu trâmbița, sunați,
Vestiți un post, o sărbătoare,
Pe Domnul binecuvântați,
Și îndurarea Sa cea mare:
 Că Domnul nostru vine
 Pe sfintele coline!

Sunați cu trâmbița, nu stați,
Chemați o adunare sfântă;
Dușmanii cad înfricoșați,
Puterea lor de-acum e frântă:
 Că Domnul nostru vine
 Pe sfintele coline!

Sunați cu trâmbița, voi frați
De-un neam și de-o credință,
Mai sus drapelul ridicați,
Cu Dumnezeu spre biruință:
 Că Domnul nostru vine
 Pe sfintele coline! □

Suntem o mână de țărână...

Suntem o mână de țărână
În corturi care se desfac.
Se strică roata la fântână,
Suveica se oprește-n mână,
Și cade floarea de liliac.

Suntem pribegi cu dor de țară,
Drumeți cu vis de Canaan,
Și la Betel avem o scară
Pe care îngerii coboară
La noi cu pasul diafan.

Suntem ca boabele uscate
Și desfăcute dintr-un spic;
Ne macină moara pe toate,
Și de sub roata ei ce scoate?
O mână plină cu nimic.

Suntem de astăzi dimineață
Și înspre seară vom pleca...
O zi, atât avem în față,
Și zboară clipele din viață
Ușor, ca fulgii albi de nea.

Suntem ca vasul de ocară
Făcut din lut sfărâmicios,
Urât și mic pe dinafară,
Însă în noi e o comoară,
Comoara slavei lui Hristos. □

Binecuvântați pe Domnul!

Binecuvântați pe Domnul! El să vă călăuzească,
Peste voi întotdeauna, fața Lui să strălucească!
De la scaunul măririi, din Sion El să coboare
Peste voi noian de haruri, bucurii nepieritoare.

Binecuvântați pe Domnul! Cel ce binecuvintează,
El vă fie-ntotdeauna Soarele de la amiază,
Să vă toarne El în inimi slava, pacea și iubirea,
Căci în El avea-veți veșnic harul sfânt și fericirea.

Binecuvântați pe Domnul! Rodul muncii voastre fie,
Ca și holdele-nmulțite, de o mie ori o mie;
Să rămâneți într-un suflet, să luptați pentru credință,
În unire și iubire, toți un suflet și-o voință.

Binecuvântați pe Domnul! Din Sionul strălucirii
El cu mâna Lui să umple tot potirul fericirii;
Dumnezeu să lumineze calea voastră totdeauna
Până veți ajunge-n ceruri, să vă dea chiar El cununa.

Binecuvântați pe Domnul! El vă binecuvinteze,
Să vă toarne-n suflet pacea, peste voi El să vegheze.
Din locașul locuinței Celui prea Înalt să vină
Izbăvirea din neazuri, pacea sfântă și divină.

Binecuvântați pe Domnul! El să vă-nmulțească harul,
Și de îndurări bogate, peste el să dea paharul;
Iar cărările când iarăși ni se vor uni vreodată,
Să ne fie înfrățirea și mai binecuvântată! ◻

Zece creștini „mititei”

Zece creștini „mititei” se-mpărțeau în două,
Unul nu ținea cu ei, și-au rămas doar nouă!

Nouă creștini s-au gândit că e timpul copt,
Să-ngrijească de săraci, și-au rămas doar opt.

Opt creștini au observat anumite fapte,
S-au pornit pe criticat, și-au rămas doar șapte

Șapte creștini erau „buni”, însă unul trase
Niște halbe la măsea, și-au rămas doar șase.

Șase credincioși „de rang”, nu de la opinci,
Unul a fost ofensat, și-au rămas doar cinci.

Cinci creștini „evlavioși”, se distrau la teatru,
Unul nu s-a mai întors, și-au rămas doar patru.

Patru sfinți filozofau zilnic între ei,
Unul a vorbit prea mult, și-au rămas doar trei.

Trei creștini se tot gândeau care-i mai de soi,
Să-l aleagă predicator, și-au rămas doar doi.

Doi creștini... iar cel mai mic cam iubea tutunul,
A plecat nepocăit, și-a rămas doar unul.

... Un creștin, doar un creștin. . . , unul ca și noi,
A vorbit despre Isus, și-atunci au fost doi.

Doi creștini când s-au rugat, Domnul le-a dat rouă,
Harul Lui a fost bogat, și-au ajuns la nouă.

Nouă creștini s-au unit pentru mărturie,
Și-au crescut, s-au înmulțit, și-s acum o mie...

Înțelege, frate, azi, că nu-ți spun povești,
Că din soiul ăstora poate și tu ești.

Ori ești martor, martor viu, și iubești lucrarea,
Ori ești cu echipa rea..., cea cu demolarea! ☐

Mai multă credință!

Mai multă credință, cu cer luminat,
Să trec peste valuri cu pas ne'nfricat!
Isuse, revarsă curajul în mine
Să spun fără teamă mai mult despre Tine:
Ce viață mi-ai dat!

Mai multă nădejde în mine doresc,
Să fiu mai aproape de Tatăl ceresc,
Să simt cum în mine pulsează-o bătaie
De doruri nestinse și-o sfântă văpaie,
Spre cer să grăbesc!

Mai multă iubire, șuvoi revărsat
Din Trupul de jertfă pe lemn atârnat;
Doresc o iubire, ca raza de soare
Să-aducă și-n mine mai multă răbdare,
Și-un har mai bogat. ☐

Câte zile pe pământ...

Câte zile pe pământ
Le-am trăit în legământ:
Numai soare cu Isus
Și lumini din cer de sus!
Bucurie, desfătare,
Numai pace și cântare,
Numai binecuvântare,
Mi-au adus!

Dar atâtea ceasuri seci
- Să nu le mai am în veci -
Le-am trăit fără Hristos,
Fără chipul lui frumos;
Mi-au făcut viața pustie,
Numai plâns și sărăcie,
Numai drumuri de mânie
Tot mai jos.

Câte zile îmi mai dai,
Doamne, fă-le colț de rai,
Cu poteci de Paradis,
Prin dumbrăvi cu cer deschis,
Să-nflorească trandafirii
Cu miresmele iubirii,
Și cântarea izbăvirii,
Ca-ntr-un vis. □

Osana Regelui măririi!

Mulțimea ce venea din urmă, și cei care mergeau 'nainte,
Strigau ca într-o sărbătoare din vremile străvechi și sfinte,
Într-un extaz de bucurie, umpluți de Duh dumnezeiesc:
„Osana Fiului lui David, Osana Solului Regesc!”

Înghesuindu-se prin gloată, copiii plini de veselie,
Se strecurau cât mai aproape, mai lângă Dumnezeu să fie.
Era o zi de sărbătoare, Hristos era cu cei mai mici,
Venea pe-un măgăruș călare, înconjurat de ucenici.

Cu ramuri de finic în mână, noroadele strigau, „Osana!”
„Măria Ta, apucă sceptrul! Slăvite Rege, ia coroana!”
Și toți cântau cu mic, cu mare, mergând către Ierusalim:
„E Sfânt Acela care vine în Numele lui Elohim!”

Iar drumul dinspre povârnișul măslinilor cu frunza deasă
Era acoperit de haine, ca așternutul de mătasă.
Potecile se prefăcură într-un cortegiu luminat,
Într-un alai de-ncoronare pentru slăvitul Împărat.

Pe sub pridvoarele cernite, se-mpiedicau toți fariseii,
Mocneau de ciudă și de ură, cu pumnii strânși arhieriei.
Dar sub arcadele de ramuri trecea Isus pe haine moi,
Și toți strigau cu bucurie: „Mesia a venit la noi!”

„E binecuvântat Acela ce vine astăzi să domnească,
Să ne aducă-mpărăția, și din Sion să stăpânească!
Osana Regelui Măririi, și pace fie-n ceruri sus!
În locurile prea înalte, Osana Domnului Isus!” □

Nu cuiele acelea...

Nu cuiele acelea, cu vârful ruginit,
Nu ele, prinse-n cruce, pe Domnul L-au strivit;
Ci dragostea fierbinte a Mielului curat
A fost atunci mai tare decât al meu păcat!

Nu cuiele prin palme puterile I-au frânt,
N-a fost în ele forță să-nfrângă pe Cel Sfânt;
Ci inima iubirii privind la mine jos
L-a făcut să rămână pe lemnul noduros.

Nu cuiele stăpâne pe Fiul s-au făcut;
Doar El era Cuvântul Stăpân de la-nceput.
Puterea infinită ce-n cuie Îl ținea
Era iubirea-I sfântă pentru o lume rea.

Nu cuiele bătute în crucea de blestem,
Nu ele-au fost în stare să-L țintuie pe lemn;
Ci dragostea cea mare cu care m-a iubit,
Doar ea-L ținea pe cruce, să fiu eu mântuit.

Nu cuiele-n picioare deschis-au un izvor,
Cu scrâșnet în tendoane, de har izbăvitor;
Ci sângele șiroaie din răni adânci curgea,
Fiindcă El, Hristosul, pe mine mă iubea!

Nu cuiele de ură, oricât L-ar fi durut,
Bătute-n lemnul crucii, nu ele L-au ținut.
Ci Tu de bună voie, Isuse, Te-ai lipit
De cuiele Golgotei... pentru că m-ai iubit! □

Simone, fiul lui Iona!

Simone, fiul lui Iona, Mă iubești cu-adevărat?
Mă iubești cu-așa iubire, încât toți în înfrățire
Să te vadă-nflăcărat, de un patos luminat,
Cu-o iubire jertfitoare, fără umbre-nșelătoare?
Simone, fiul lui Iona,
Mă iubești cu-adevărat?

Simone, fiul lui Iona, spune, oare Mă iubești?
Chiar mai mult decât oricine, să fi gata pentru Mine
Toate să le părăsești, tot ce ai și tot ce ești,
Să dai prețul cel mai mare, de credință și-ascultare?
Simone, fiul lui Iona,
Spune, oare Mă iubești?

Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu chiar așa?
Singur să rămâi odată, singur credincios în gloată,
Dar tot nu te-ai lepăda, și credința nu ți-ai da
Nici pe faimă sau avere, nici pe tronuri de putere,
Simone, fiul lui Iona,
Mă iubești tu chiar așa?

— Doamne, știi că-a mea iubire, din frământul omenesc,
N-are-n ea nimic să-Ți placă, e firavă și săracă,
Și mă-ntrebi dacă doresc, ce nici nu pot să rostesc?
Ciobu-acesta de cărbune, Îți aduce-o rugăciune:
„O, Iubire, ia-mă-n brațe!
Doamne, știi că Te iubesc!” □

Am învățat iubirea

Am învățat iubirea și rostul vieții mele
Când L-am văzut pe Isus în chinurile grele,
Și-n locul meu pe Mielul lui Dumnezeu, junghiat,
Purtând osânda morții, El, Cel nevinovat.

Am învățat secretul răbdării îndelunge
Când am văzut cununa de spini cum Îl străpunge,
Și cuiele-n picioare și-n palme despicând
Măiastra țesătură a Trupului preasfânt.

Am învățat ce scumpă e-a mea răscumpărare
Când am văzut în sânge pe Domnul meu cum moare;
Și-ntinsul fără capăt al cerului a stat
Uimit să vadă prețul prin care-am fost salvat.

Am învățat ce tare-i tăcerea cea adâncă,
Ce grai e-ascuns întrânsa, ca aurul în stâncă,
Atunci când gloata oarbă din răspuțeri striga,
Iar El, ca oaia mută, - Cuvântul sfânt - tăcea.

Am învățat ce-nseamnă țăriile divine,
Puterile slăvite din veacul care vine,
Când din mormântul rece, din lanțul înghețat,
Zdrobind puterea morții, Hristos a înviat.

Și-am învățat minunea minunilor din viață
Misterul fără vorbe ce-n școală nu se-nvață,
Când dintr-un mort ca mine, și-un fiu rătăcitor,
El m-a născut în viața de veci moștenitor. □

Pășesc încet prin Ghețimane...

Pășesc încet prin Ghețimane, grădina teascului durerii,
Și-mi pare că aud un foșnet subțire-n clipele tăcerii...
- O, voi, măslini cu scoarța roasă și-amară cum e vremea rea,
Ce vânt vă freamătă coroana? Sau vreți să povestiți ceva?

Începe răgușit un frate măslin cu frunzele lui rare,
— „Pășește ușurel, băiete, și uite' bine pe cărare,
Căci încă nu s-a șters în glie, pe-acest picior frumos de plai,
Slăvita urmă de sandale a Celui coborât din rai.

Și nu călca pe-aici pe-aproape, că-i sfânt pământul de sub mine.
Aici stătea în rugăciune, Hristos cu lacrimi și suspine.
Iar dacă vrei s-auzi ecoul din vocea Bunului Păstor,
Apleacă-te și-ascultă vântul cum plânge-n firul de mohor.

— Dar cum de v-ați zbârcit voi fruntea cu ramurile aplecate,
Ca nicăieri în toată lumea așa de triste și uscate?
— O, noi am auzit Cuvântul, în agonia cea mai grea,
Și am văzut Chipul durerii, în spasme cum se răscolea.

Nu, nu te-apropia prea tare! Aici în picături de sânge,
Îl văd și-acum pe Creatorul, zdrobit pe piatră cum se frânge.
Iar rădăcinile-n țărână au strâns cu palmele lor reci
Sudoarea Lui cu sfântu-I sânge, să nu-mi mai fie sete-n veci!”

...Târziu, în ceasurile nopții, mai stau de strajă cu măslinii,
Și-aud cohorta cu ciomege venind la marginea grădinii...
Să dau să fug? ...Măslinii-ncearcă un geamăt surd și dureros.
Ba nu! Să fugă toată lumea...

Eu vreau să stau lângă Hristos. □

În zorii sfinteii zile...

În zorii sfinteii zile dintâi a săptămânii
Când vântu-abia-ncepuse să mângâie salcâmi,
Doi îngerii de lumină, cu glasul lor curat,
Au spus întâia dată: Hristos a înviat!

Din toată omenirea, unor femei sărace
S-a dat întâi vestirea de glorie și pace.
Cu ele, firea-ntreagă a scos un lung oftat,
Când îngerii grăiră: Hristos a înviat.

Femeile cu teamă se uită-n jur deodată,
Sigiliile-s rupte, și piatra răsturnată,
Și îngerul le spune din nou, mai apăsător:
„De ce vă este teamă? Hristos a înviat!”

Și ele lasă smirna și vasul cu mireasmă,
Aleargă în cetate cuprinse de fantasmă,
Se miră ucenicii, să fie-adevărat?
Iar ele strigă-ntruna: Hristos a înviat!

Apostolii în grabă și-n frica lor adâncă,
Aleargă în grădină la grota cea din stâncă,
Și iată că mormântul e gol, ce s-a'ntâmplat?
Și îngerii proclamă: Hristos a înviat!

Iar undeva în umbră, fugind prin coridoare,
Cu sulilele rupte, în groaza cea mai mare,
Soldații de la groapă, se-adună la palat,
Îi spun și lui Caiafa: Hristos a înviat!

Împiedecați în ciucuri și-n grele patrafire,
Aleargă marii preoți întorși pe dos în fire,
Mânia li se-arată în glasul tulburat:
„Auzi ce se vorbește, Hristos a înviat!”

Cu fața-n palme Simon e prins de remușcare,
Și-n vremea când el plânge, chiar Domnul îi apare,
Îl mângăie-n tăcere și stă cu el la sfat,
Și Petru știe sigur: Hristos a înviat!

Iar seara când se-adună apostolii cu frică
Și ușile-s închise, și nu știu ce să zică,
Deodată iată, Domnul, cu ei ca altădat';
Și-atunci cu toții strigă: Hristos a înviat!

Cei doi de la Emaus, și geamănul de Toma
Cohorta de la Templu, și garda de la Roma,
Bătrânii din Sinedriu și ceata lui Pilat,
Spuneau un singur lucru: Hristos a înviat!

Pe munte-n Galileia, când gloata de cincisute
L-a auzit pe Domnul și slovele-i plăcute,
Ce mare bucurie, ce imnuri au cântat,
Minunea cea mai mare: Hristos a înviat!

De-atuncea, din unghere, din mucedde mormânturi,
S-a auzit într-una, în cele patru vânturi
Cu simfonii de slavă, un cor înflăcărat,
Cântarea biruinței: Hristos a înviat!

Și-așa din gură-n gură, și până-n depărtare,
S-a răspândit vestirea din ce în ce mai tare;
Iar azi slăvim pe Domnul că ne-a răscumpărat,
Ne-a dat și nouă viața: Hristos a înviat! □

Dacă din vreascuî înghețat...

Dacă din vreascuî înghețat în glod de-nmormântare,
Au ieșit muguri diafani, și-a înviat o floare...
Cum să nu iasă din mormânt Cel ce-a creat pământul?
Cum să nu fie-nvingător, Isus Hristos, Cuvântul?

Dacă de sub troiene reci, din gerul ce omoară,
Pădurile-nfloresc din nou în strai de primăvară...
Cum să nu iasă din mormânt, în haina frumuseții,
Chiar de sub lepedea cea grea, Stăpânitorul vieții?

Dacă prin sloi și pietre reci, își scoate firicelul,
Înlăcrimat într-un potir, prin bulgări - ghiocelul...
Cum să nu iasă din mormânt, din peștera sihastră,
Isus Hristos, Cel ce-a creat frumoasă lumea noastră?

Dacă în fiecare zi la orizont răsare
Din întunericul cel gros în zare mândrul soare...
Cum să nu iasă din mormânt, Cel ce ne-a dat lumina?
Să nu ne-arate slava Lui Cel ce-a creat retina?

Dacă din stinse galaxii, închise în zăbrele,
Se-aprind pulsarii izbucnind în mii și mii de stele...
Cum să nu iasă din mormânt, din ale morții ghiare,
Cel Ce-i al lumii Creator, cu slava-I orbitoare?

Dacă din larve fără chip, din gropi întunecoase,
Pot să se nască fluturași cu aripi mlădioase...
Cum să nu-i scoată din mormânt, Isus cu-a Sa putere,
Pe toți ai Săi, biruitori, în ziua de-nviere! □

Duminica

Dumnezeule preasfinte și Stăpânul tuturor,
De la care se revarsă-n miez de noapte aurora,
Bucuria și nădejdea-ntregului nostru pământ:
Veșnică să-Ți fie slava, Cel ce ești de trei ori sfânt!

Galaxiile proclamă: Numele slăvit să-Ți fie!
Stelele de dimineață izbucnesc de bucurie;
Și quasarii de lumină și luceferii de jar
Stau cu torțele aprinse în alaiul milenar.

Mai presus de orice glorii din a cerului tărie,
Să se-nalțe al Tău Nume preamărit în veșnicie!
Iar aici în glia noastră, într-al pulberii liman,
Slava Ta să se mărească între oameni an de an!

Azi în ziua cea mai mare, ziua cea de adunare,
Ziua bucuriei sfinte, de cântări și sărbătoare,
Stăm 'nainte Ta cu toții, robii Tăi eliberați,
Îmbrăcați în mântuire, și cu har încununați.

Când oștirile de îngeri care-n jurul Tău veghează
Fața Ta strălucitoare s-o privească nu cutează;
Doamne, ce măreț e harul, că vrei chiar aicea jos
Între noi să strălucească Fața lui Isus Hristos!

Astăzi, Gărzile de-arhangheli în formație regală
Când ajung să-Ți dea onorul în paradă triumfală,
Să-Ți aducă și solia: -- „*Preaiubiții Tăi copii,*
Sunt cu toți la adunare, și Te-așteaptă ca să vii!” □

„Eben-Ezer !”

...Când Israel s-a strâns la Mițpa, erau în duh de pocăință,
Cereau cu post și rugăciune iertare pentru necredință...
Și-n ceasul adunării sfinte, când au respins orice baal,
S-au adunat și filistenii să dea atacul infernal.

Așa-i și azi: când stăm la Mițpa, în ceasul sfânt de rugăciune,
Se strâng în jur și filistenii, cu planurile lor nebune.
Dar Domnul vine într-un vuiet, în fața Lui dușmanii pier,
Și-o piatră ridicăm la Mițpa: „*Eben-Ezer! Eben-Ezer!*”

...Când Israel s-a strâns la Mițpa, au adus apa din pâraie,
Ca jertfă Domnului s-o toarne, căci de la El avem noi ploaie;
Dar filistenii-au dat asaltul, să rupă și să strice tot;
Și-atunci, ieși la bătlie, pe nori Iehova Savaot.

Și azi când strângem din izvoare Cuvântul Domnului de pace,
Se-aude zăngănit de arme, vin filistenii să ne-atace.
Din Gat pân' la Ecron e zarvă sub vrăjile lui Lucifer,
Dar noi am ridicat altarul: „*Eben-Ezer! Eben-Ezer!*”

...Când Israel s-a strâns la Mițpa, cu jertfa pentru mistuire,
Atunci și filistenii aprigi s-au pregătit pentru lovire,
Când fumul arderii preasfinte se ridica încetișor,
Și Dumnezeu porni la luptă cu vuiet înfricoșător.

Iar azi când cercetăm Cuvântul și Jertfa sfântă de pe cruce,
Răcnesc de moarte filistenii, turbați pe cine să apuce.
Dar noi rămânem lângă Domnul, cu ochii îndreptați spre cer,
El e cu noi și nu ne temem: „*Eben-Ezer! Eben-Ezer!*” □

Lumină!

Stăpâne-Atotputernic și Țiitor a toate,
Ce umpli-ntreg pământul cu marea-Ți bunătate,
Coboară în tenebre, O Doamne-n lumea noastră,
Și vezi ce jale mare e-n noaptea cea sihastră.

La Tine e lumina, viața, fericirea,
Și-n Tine locuiește eternă nemurirea...
Mai vino, O Isuse, în negura străină,
Și spune înc-odată: „Să fie deci lumină!”

Din locul de mărire al locuinței Tale,
Din salve orbitoare țâșnite-n Osanale,
Apleacă-Te spre glodul de țăr'nă neguroasă
Ce se frământă-n patima grea, întunecoasă!

Auzi-ne chemarea și strigătul fierbine,
Căci am pierdut lumina din sfeșnicele sfinte;
Am rătăcit pe drumuri în bezna cea mai deasă
Și nu mai știm cărarea ce duce către casă.

Nu-i Prometeu eroul ce-a rupt un colț din soare,
Ci Tu ne-aduci, Hristoase, lumina salvatoare.
O, Te rugăm, coboară în inima zdrobită,
Și dă-ne raza păcii, lumina Ta slăvită.

Aprinde-ne făclia, în drum spre înălțime,
Și pune-ne pe buze cântările sublime,
Al sfintei Evanghelii mesaj să ne trezească,
În noi întotdeauna Hristos să strălucească! □

Apucă harul astăzi, frate!

Apucă harul astăzi, frate,
Și nu te lăsa amăgit.
De n-ai păcatele iertate,
Va fi cumplit... va fi cumplit!

În îndurarea Lui cea mare
Te cheamă astăzi Dumnezeu,
Să te întorci de la pierzare.
Și nu-i prea greu... O, nu-i prea greu!

Privește, înălțat pe-o cruce
În locul tău e sfântul Miel:
Hristos pedeapsa ta o duce.
Da, crede-n El... O, crede-n El!

Zdrobit, afară din cetate,
S-a lăsat Domnul răstignit,
Ca în slăvitele-i Palate
Să fi primit... Să fi primit!

E-atât noian de fericire
La pieptul Tatălui ceresc,
Ascultă dulcea Lui șoptire:
„Eu te iubesc... Eu te iubesc!”

Cât vremea harului rămâne,
Vino la El, nu amâna!
Căci nu știi ziua cea de mâine
Dacă-i a ta... dacă-i a ta! □

Aprinde, Doamne, focul sfânt

Aprinde, Doamne, focul sfânt pe-altarul vieții mele
Primește arderea de tot întinsă pe nuiiele.
În inima și-n dorul meu, și-n toat-a mea ființă,
Vreau Duhul Tău să-L simt mereu că-Și face locuință.

Nu sunt decât un vreasc uscat când nu Te am pe Tine,
Aprinde, Doamne, focul sfânt, și pune viața-n mine.
Un far luminător să fiu, și-în mâna Ta, făclie,
Aprinde, Doamne, viața mea, ca rugul în pustie.

Prea mult pământ am adunat în sacii de pierzare
Că nu mai pot să-adun nici har, nici binecuvântare.
Isuse, arde-n mine tot ce-i zgură și mândrie,
Și să rămână dragostea și sfânta-Ți bucurie.

Am tot zidit dar fără rost, nimic nu stă-n picioare,
Căci am zidit cu trestie și fân fără valoare.
Să ardă-n mine tot ce nu-s comori adevărate,
Și să rămână aurul nădejdilor curate.

E totul deja pregătit, dar nu e foc pe-altare,
Și jarul nu vreau să mi-l iau din lumea de pierzare.
O, Duh Preasfânt, primește-mă ca jertfă sfântă, vie,
Adu în mine foc din cer, de har și de tărie.

Pe-un vârful de munte, pe Carmel, aștept și azi trezirea,
Văpăi și mistuiri cerești să ardă putrezirea;
Și să se vadă-n mine-un foc al dragostei divine,
Că-am fost cu Tine răstignit, și că trăiesc prin Tine. □

Ai milă, Isuse...

Ai milă, Isuse, de cei care vin
Din lungile nopți de-ntuneric și chin;
Căci ochii ne ustură-n solzi de rugină
Atunci când ne scoți la prea multă lumină.

Ai milă, Isuse, de cei ce-au lăsat
Comori pentru Tine, și aur bogat;
Săraci și flămânzi, când vor fi să trudească,
În urmă privirea să nu-i ispitească.

Ai milă, Isuse, de noi când am pus
Întreaga nădejde în Țara de sus,
Iar ceața în cale ne-oprește privirea
Și nu îndrăznim să pășim nicăi'rea.

Ai milă, Isuse, de cei care plâng,
Și fața în palme cu jale și-o strâng;
Ne știi, căci suntem plămădiți de-a Ta mână,
Și multă durere ne-ntoarce-n țărână.

Ai milă, Isuse, de cei ce-au plecat
Cu Vestea cea bună spre-un țarm depărtat;
Căci nimeni, nici frații, nu pot să-nțeleagă,
De ce-au pus pe-altare iubirea întreagă.

Ai milă, Isuse, de noi cei micuți,
Ce-am stat tot în zdrențe, murdari și desculți;
Nu-s hainele slavei pe-a noastră măsură,
Dar schimbă-ne Tu într-a lor țesătură! □

Ni se strâng la malul apei...

Ni se strâng la malul apei, lângă pomul sfânt al vieții
Preaiubiții duși la Domnul, sus în Țara frumuseții;
Se îndreaptă toți în zare către Țărâmul de cleștar,
Cum se-adună porumbeii într-un stol la porumbar.

De la spini și pălămidă, ca-ntr-un vis, într-o clipeală,
Sunt purtați pe-alei de glorie, de lumină și beteață;
Din prigoane și batjocuri, ei, pribegii călători,
Se adună-n strălucire ca oștenii-nvingători.

Suferințele din vremea de acum nu se compară
Cu ce slavă pregătește Domnul când o să apară.
Ce vom fi la înviere, încă nu s-a arătat,
Dar când vom vedea pe Domnul, cât va fi de minunat!

Cine poate să zărească, cine poate oare spune,
Fericirea din țărâmul unde soarele n-apune?
Unde nu mai e durere, lângă tronul lui Isus,
Unde-i numai fericire, desfătări și har nespus!

Au lăsat aici suspinul, crucea grea și tot amarul,
Ca acolo bucuria să le umple-n veci paharul.
Au lăsat aici necazul și oftatul dureros,
Ca să fie împreună, fericiți lângă Hristos.

— Cine sunt aceștia oare? — Sunt Biserica aleasă!
— Cum de au atâta slavă? — Sunt a Domnului Mireasă!
...Și mulțimea adunată sus în cerul preaînalt,
Ne salută și ne cheamă de pe malul celălalt... □

Când la ușă bate ura...

Când la ușă bate ura și insistă arzătoare,
Să-i deschid, să intre-n casă, să-mi dea duh de neiertare,
Doamne, ține Tu zăvorul, să nu pot a-l descuia;
Nici păcatul și nici ura să nu intre-n casa mea.

Când plăcerea își ascunde urâciunile sub mască,
Și în camuflaj vicleana vine să mă-ademenească,
Iar prin geamuri sună zvonul Babilonului splendid,
Doamne, dă-mi atunci putere geamurile să le-nchid.

Când privirea mea cea slabă înspre lume se îndoiaie,
Înspre blidul cald de linte, și spre luciul din gunoaie,
Dă-mi lumina Ta, Isuse, să văd drumu-adevărat,
Că noroiul murdărește, că păcatul e păcat.

Când din umbrele mârșave aud voci care mă-nfrică,
Fă să fie harul mare când puterea mea e mică.
Iar când la Dotan dușmanii mă-mpresoară și-și bat joc,
Fă să văd și-a Ta oștire, cea din carele de foc.

Când în cântecele lumii, care inimile fură,
Vrea dușmanul să-mi ofere tobe de harababură,
Dă-mi cântarea mântuirii, toarnă-mi psalmii în cuvânt
Doamne, dă-mi cântarea vieții, alta să nu pot să cânt.

Și când pe furiș de noapte, ar vrea diavolul să vină,
Banița ca să mi-o umple cu otrava de neghină,
Pune-mi, Doamne, strajă gurii, când vorbesc să nu greșesc,
Și în brazda mea să samăn doar Cuvântul Tău ceresc. □

Să înălțăm cu bucurie steagul!

Veniți să înălțăm cu bucurie steagul
În Numele Aceluia ce ne-a salvat,
Căci toate, toate biruințele oștirii
Prin El și pentru cinstea Lui s-au câștigat.

Când Marea Roșie ni s-a deschis 'nainte
N-a fost așa pentru că noi am fost eroi,
Ci prin talazuri s-a făcut potecă dreaptă,
Pentru că Tu, Isuse, Tu erai cu noi.

Când Amalec cel crud a vrut să ne lovească
Să ne împrăștie-n pustii la Refidim,
Un singur Steag a fost destul să-l biruiască:
„Iehova Nisi”, noi cu Tine biruim.

La Ierihon, cetatea bine întărită,
Cu bastioane mari și porți de-aramă grea,
Se prăbușea nu-n fața noastră, nimicită,
Ci-n fața Ta, Isuse, zidul se-nchina.

Și-apoi la Gabaon, chiar soarele și luna
În valea Aialonului când s-au oprit,
N-a fost în mâna noastră taina biruinței,
Ci Tu, Isuse, Te-ai luptat și-ai biruit.

Și astăzi, înălțăm cu bucurie steagul,
Biserica Te-așteaptă iarăși ca să vii,
Să te urmăm, Isuse, înspre noi victorii,
Să Te slăvim în nesfârșite veșnicii. □

Da, sunt străin!

Da, sunt străin pe-acest pământ
Mi-e numele „Pribeagul”,
Dar somnu-n vise mi-l descânt,
Înfig speranța-n legământ
Și-n Paradis toiașul.

Da, sunt străin și-s îmbrăcat
Nu-n haine cana'nite;
Când Tatăl vina mi-a iertat
Eu hainele mi le-am schimbat,
Albite și slăvite.

Da, sunt străin, și-n Țara mea
(Căci am și eu o țară),
Pe străzi de aur voi umbla,
În zori, când mă voi deștepta,
Acolo gându-mi zboară.

Da, sunt străin aici, hoinar,
Și limba mi-e străină;
Accentul e din alt hotar
Cu dulce dialect de har,
Din Țara de lumină.

Da, sunt străin și călător
În lumea de zăbrele,
Dar am un Domn și-un viitor
Și-o Țară sfântă și-un popor
Și-o casă printre stele. □

Acum e clipa potrivită

Acum e clipa potrivită să te întorci din calea ta
La mântuirea pregătită pe crucea de la Golgota.
Nu te uita la alții care se duc orbiți către pierzare,
Privește la Isus pe cruce, și-n jertfa Lui primești iertare.

Acum e clipa potrivită să lași păcatul cel hidos,
Întinde-ți mâna către Domnul, și lanțul greu va cădea jos.
Dacă ești apăsător de patimi, robit de negrele păcate,
Hristos e Singurul ce poate să-ți dea deplina libertate.

Acum e clipa potrivită să nu mai mergi pe drum de iad,
Căci largă este calea morții, și, vai, pe ea atâția cad.
Alege potecuța strâmtă, pe calea-ngustă te avântă,
Și nu uita că prin prigoane ajungem la Cetatea sfântă.

Acum e clipa potrivită să fi oștean cu-adevărat
În slujba ce ți-o dă cu cinste slăvitul mare Împărat.
Nu vei vedea în plata slujbei argint și aur în hambare,
Dar vei avea comori de slavă, în bogății nepieritoare.

Acum e clipa potrivită să mergi în urma lui Hristos,
Să porți și tu pe umeri crucea spre țărnul slavei glorios.
Nu-ți pese de ce strigă alții, din râsul lor tu fă-ți o fală,
Și din batjocurile lumii tu fă-ți hlămida triumfală.

Acum e clipa potrivită, nu amâna să te predai!
E Dumnezeu ce te invită. De ce refuzi, de ce mai stai?
Duios și blând Isus te cheamă, Și-întinde mâinile spre tine,
Să-ți dea acum îmbrățișarea și moștenirile divine! □

În vasu-acesta de pământ...

În vasu-acesta de pământ, de-argilă păcătoasă,
Ai pus parfumul zorilor din Țara luminoasă!
Cum ne-ai ales, O, Doamne sfânt, pe noi cei mai de jos,
Să fim 'naintea Ta pe veci mireasma lui Hristos?

În vasu-acesta de pământ, de lut fără valoare,
Ai așezat comori de preț din lumea viitoare,
Comori de mărgărit ceresc, smarald și hrisolit,
Păstrate pentru veacul nou al Mirelui iubit.

În vasu-acesta de pământ, un ciob de prin gunoaie,
Ai pus lumini de Paradis și-a slăvilor văpaie,
Ai pus un dor al roadelor ce cresc bogate-n lan,
Smochine, struguri din Eșcol, din plai de Canaan.

În vasu-acesta de pământ, de-atomi și molecule,
Țesut cu scame dintr-un vis și cu dureri destule,
Ai coborât ca-ntr-un chivot, făcut din lemn zbârcit,
Și-n aurul Tău sclipitor pe veci ne-ai poleit.

În vasu-acesta de pământ, un hârb în degradare.
Te-ai așezat să-Ți faci locaș, Tu, Dumnezeu cel mare!
Să faci o Sfânta sfintelor în locul cel mai mic,
Și să prefaci din slăvi în slăvi un bulgăr de nimic.

În vasu-acesta de pământ, țărână care pierde,
Ai coborât, Preasfinte Duh, puterea-Ți de-nviere!
Să nu se vadă-n noi țării străine, goale, seci;
Numai puterea lui Hristos și slava Lui în veci! □

Aprinde-mi, Doamne, iar făclia!

Aprinde-mi, Doamne, iar făclia,
Înviează-mi Tu solia,
Și-atinge buzele cu har
Din jarul sfânt de pe altar!
Cuvântul Tău plin de iubire
Să-aducă vânt de înnoire
În sufletul trudit pe drum
De-atâta volbură și fum,
Iar Duhul Tău să mă îmbrace,
În haina de curaj și pace.

Păzește-mi temelia tare,
Credința-n Tine, salvatoare!
Să nu mă-nșel și să rămân,
La spuză, trestie și fân,
Să nu clădesc peste surcele
Zidirea visurilor mele;
Ci să clădesc aur curat,
Argint de slavă, încercat,
Și cărămizi nepieritoare,
Pentru viața viitoare.

O, Doamne, adu zorile,
Pe cărare florile;
Păzește-mi temeliile,
Aprinde-mi iar făcliile! □

Păstorule iubit!

Păstorule iubit, cu glas de liră,
Și de chemări la slujbe-mpărătești,
Coboară-n suflete și ne inspiră
Ecoul bucuriilor cerești.

Acum, în așteptarea dimineții,
Luceafăr blând din zarea de mister,
Adu-ne la Betel pe drumul vieții
Și dă-ne visurile către cer.

Păstorule iubit, cu glas de buciom,
Ce-ai fost și ești cu noi în lupta grea,
Și-ai ridicat un Ionatan din zbcium
Pe stânca din Micmaș la dreapta Ta,

Mai fă din noi, din turma Ta cea mică,
Din cei smeriți și slabi ca niște miei,
O-mpărăție care se ridică
Și toți dușmanii pier din calea ei.

Păstorule iubit, cu glas cucernic
De ape multe-n revărsări șuvoi,
Înalță-Te cu brațul Tău puternic
Și scapă-ne de dușmani și nevoi.

Din En-Hacore, „crăpătura-n stâncă”,
Mai fă-o iar izvor de ape vii,
Și în pustie norii fă-i să plângă
De bucuria ploilor târzii. □

Adorare

Dumnezeule preasfinte, și Stăpânul tuturor,
De la care se revarsă-n miez de noapte aurora,
Bucuria și cântarea și nădejdea pe pământ,
Veșnică să-Ți fie slava Cel ce ești de trei ori Sfânt!

Brațul Tău e-atotputernic, și tăria Ta e mare,
Numele Tău se înalță ca un steag peste popoare,
Cine e ca Tine, Doamne, între zecile de mii
Când pornești în fruntea noastră în vârtej de vijelii!

Tu păstrezi pe totdeauna bunătatea și-ndurarea
Pentru robii Tăi ce-așteaptă neclintiți eliberarea.
Îți arăți credincioșia când ne vii în ajutor,
Când prefaci în sărbătoare adunarea sfinților!

Cerurile-s ale Tale, Dumnezeule preasfinte,
Și pământul e zidirea slovei Tale de Părinte.
Tu ai făcut miazănoaptea, miazăziua este-a Ta,
Lumea ai întemeiat-o și tot ce cuprinde ea.

Tu ne cercetezi de-aproape, de departe pătrunzi gândul,
Cunoști drumul vieții noastre, ca un soare luminându-l!
Ne-mpresori pe dinainte, ne-nconjori pe dinapoi,
Și-Ți pui mâna părintească iubitoare peste noi.

O, ferice de poporul care astăzi Te alege
Dumnezeul mântuirii, Marele Păstor și Rege!
Da, ferice de poporul peste care Tu pogori,
Peste care Duhul păcii vine-n revărsat de zori! □

Mi-e-așa de dor

Mi-e-așa de dor, Slăvitule-mpărat,
De-mpărăția Ta cea luminoasă,
Și de Cetatea sfântă, glorioasă,
Care coboară-mpodobită din înalt
Ca o mireasă!

Mi-e-așa de dor de râul cristalin
Cu apa vieții lină, curgătoare,
Mi-e dor de zorile fermecătoare
Și de Cetatea Păcii Cerului senin,
În sărbătoare!

Mi-e-așa de dor să Te aud șoptind,
Să-aud ecoul sfânt al vocii Tale
Cu intonări de note triumfale,
De trâmbițe răsunătoare de argint,
Și de chimvale.

Mi-e dor s-aud, Isuse, lângă mal,
În zorii zilei pașii-Ți prin grădină,
Nu lângă sălciile ce suspină,
Ci dincolo de nori, la malul de cristal
Și de lumină.

Mi-e dor de clipa când pe-al slavei nor,
Isuse, vei veni din înălțime,
Ca să ne iei spre zările senine...
Mi-e-așa de dor, Isuse, oh, mi-e-așa de dor,
Mie dor de Tine! □

Vestea bună

Dintr-un străfund de vremi îndepărtate,
Cu lung ecou spre ziua de apoi,
Din Spiritul stăpânitor a toate,
Și-aducător de sfântă libertate,
O Vestea bună a sosit la noi...

O Vestea bună pentru orișicine
Ca un răvaș împăratec de har,
Ca mângăierile printre suspine,
Solia de la porțile divine,
Se-aude azi pe-al nostru vechi hotar.

Veniți de pretutindeni cu grăbire,
E timpul sfânt al ploilor târzii,
Și masa-i pregătită în mărire,
Ne cheamă Dumnezeu la mântuire,
La marele ospăț din veșnicii.

Vă ridicăți din praf, O, robi ai firii,
Săraci, nenorociți și muritori!
La noi a venit Prințul nemuririi,
Isus, Aducătorul mântuirii,
Luceafărul strălucitor din zori!

Ne-a scos Isus din cea mai grea robie,
În veci să-i fie Numele glorificat!
Ne-a dat izvoarele de bucurie,
Și prin credința-n El pe veșnicie
În sfânta-mpărăție ne-a mutat. □

În „anii două mii”

Să fim cuprinși cu toții în sfântă adorare
Să-L preamărim pe Domnul în versuri și-n cântare,
Cu psalmii din psaltire și-n vers de poezii,
Căci, iată-ne în viață în „Anii Două Mii”!

Să n-adunăm în suflet nici bârfă, nici gunoaie,
Să nu purtăm nici vorbe ce inima îndoiaie,
S-avem credință vie, ca-n inimi de copii,
Căci vedeți bine, iată, sunt „Anii Două Mii”!

Să nu vorbim cu ură, să nu iubim din gură,
Să stăm în harul vieții, să stăm lângă Scriptură;
Să nu se stingă-n inimi a dragostei făclii,
Căci știți că trăim astăzi în „Anii Două Mii”!

S-avem o bunătate mai mare și mai largă,
Și faptele-ntristării iubirea să le șteargă.
Să fim cu toți mai grabnici a ne îngădui
Că doar trăim cu toții în „Anii Două Mii”!

Să fim atenți la ceasul care ne dă de știre,
Că, iată, e aproape a Domnului venire.
Să fim cu toți în veghe în orele târzii,
Căci vine iarăși Domnul, și-s „Anii Două Mii”!

Câți ani mai lasă Domnul de har și îndurare?
Cu două mii să-nceapă citirea-n calendare?
Nu știm! Dar să fim gata, căci Domnul va veni,
Și vremea e aproape, că-s „Anii Două Mii”! □

Pentru blidul cu potroacă...

Pentru blidul cu potroacă, de cucută și de linte,
Vrea Satan' să pierdem harul, ca Esau ieșit din minte;
Să ne vindem pentru-o ciorbă dreptul de întâi născuți,
Să trăim pentru mâncare, hrăniți bine dar pierduți.

Pentru bogății de spumă și treizeci de-arginți în mână,
Vine cel rău ca la Iuda și ispita și-o îngână,
Pe Isus Hristos să-L vindem, pe Cel sfânt și preaiubit,
Și din aur să ne facem un vișel nenorocit.

Pentru setea ce ne arde, am umplut fântâni cu apă,
Și ni-s mâinile rănite, și fântânile se crapă.
Iar cel rău ne ia privirea de la Muntele cu har
Unde curge apa vieții din izvorul de cleștar.

Pentru o mândrie slută, când ne prididește somnul,
Ca și Petru, vrea Satana, să-L tăgăduim pe Domnul;
Lângă focul de cărbune să ne-atragă-ncetinel,
Și când alții râd de Domnul, să ne rușinăm de El.

Pentru dragostea de lume și plăcerea otrăvită,
Ca pe Dima ne momește necuratul în ispită;
Ca să stăm lângă vitrina plină cu deșertăciuni
Ca să pierdem lupta vieții, harul sfintelor minuni.

O, pentru nimic în lume, nici chiar pentru lumea toată,
Să nu-L părăsim pe Domnul, niciodată, niciodată.
Să rămânem în credință, să rămânem neclintiți,
Și vom fi o veșnicie cu Isus preafericiti! □

Da, e-o noapte de minuni...

În cetatea prinsă-n noaptea neguroasă
Într-o lume rea, murdară și străină,
Se-adunau la rugăciune într-o casă,
Sfintele femei cu torțe de lumină.

„Da, e-o noapte de minuni,” grăi **Credința**
Îndemnând cu drag **Răbdarea** la veghere,
Și pe drum veneau **Iubirea, Umilița,**
Curăția și cu sora **Mângăiere.**

„Pace vouă!” le grăiește **Așteptarea:**
„Să ne fie cu dulceață părtășia!”
„Stați puțin că vin și eu cu **Îndurarea,**”
Le salută trecând pragul **Bucuria.**

Bunătatea alerga să-ajungă **Mila,**
Iar **Blândețea** pe-altele-ajuta să vie,
Îndemnându-le pe când treceau movila:
„Da, e-o noapte de minuni și feerie!”

În cetatea, prinsă-n noaptea neguroasă,
Mai era un colț de slavă și lumină,
Locul unde o Biserică aleasă
Aștepta în rugi pe Domnul ca să vină.

. . . O, Biserică!, dacă e noapte-afară,
Nu descuraja plângând, ci priveghează!
Și când întunericul te împresoară,
Tu aprinde-ți candela și luminează! □

Dacă-am vedea...

Dacă-am vedea cununa de slavă și lumină
La capătul umblării, la ultima colină,
O, cum am prinde iarăși curaj nemăsurat
Să alergăm pe cale, cu dor înaripat
Spre zarea cea sublimă!

Dacă-am vedea dincolo de negurile-ntinse,
Ospățul ce ne-așteaptă în glorii necuprinse,
O, cum am sta de veghe, pe-al nopților hotar,
Străjeri cu ochii țintă spre zorii de cleștar,
Cu torțele aprinse!

Dacă-am avea o clipă cortina vremi trasă
Ca să vedem dincolo Cetatea glorioasă,
O, cum am trăi oare ca sfinți un trai frumos,
Biserica iubită a lui Isus Hristos,
A Domnului Mireasă!

Dacă-am vedea serbarea intrării triumfale
Ce ne așteaptă-n ceruri, cu slavă și urale;
Dacă-am vedea splendoarea alaiului de sus,
Cum îngerii mării 'naintea lui Isus
Îi cântă osanale...

O, cum am stoarce astăzi în vasul cu suspine,
Năframa cea cu lacrimi de pe cărări străine!
Isuse, scump Isuse, și cum te-am aștepta,
Iar suferința toată în glorii s-ar schimba,
Și-n dorul după Tine! □

Eu rămân în al Său har!

Pentru Numele lui Isus, pentru jertfa ispășirii,
Pentru darul mântuirii, pentru harul înnoirii,
Pentru binecuvântări turnate în al inimii pahar,
Eu nu mă despart de Domnul, eu rămân în al Său har!

Pentru ochii plini de lacrimi care-au plâns în Ghețimane
Pentru sângele șiroaie scurs din sfintele Lui rane,
Pentru mâinile străpunse cu piroane la Calvar
Eu nu mă despart de Domnul, eu rămân în al Său har!

Pentru sfânta mângăiere ce-o primesc în ceasuri grele,
Pentru haina-mpărătească, haina laudelor mele,
Pentru trâmbița din urmă, pentru Steagul milenar,
Eu nu mă despart de Domnul, eu rămân în al Său har!

Pentru bogății sublime, sus în cer păstrate bine
Pentru străzile de aur și portale de rubine
Pentru slăvile Cetății sfinte de mărgăritar,
Eu nu mă despart de Domnul, eu rămân în al Său har!

Pentru frații de credință, într-un suflet și-o simțire,
Pentru freamătul speranței adunării în mărire,
Pentru calda părtășie la al dragostei altar,
Eu nu mă despart de Domnul, eu rămân în al Său har.

Pentru norul sfânt de martori ce privesc din înălțime
Pentru-a Domnului oștire, pentru-a sfinților mulțime,
Pentru nesfârșite haruri din vecii fără hotar,
Eu nu mă despart de Domnul, eu rămân în al Său har! □

Mii de mulțumiri...

Mii de mulțumiri Ți-aducem, O Isuse, Bunătate!
Pentru Duhul ce rodește în noi roade-mbelșugate:
Bucuria și răbdarea, dragostea, credincioșia,
Înfrânarea și blândețea, pacea Ta și armonia.

Jertfa inimilor noastre n-o să poată niciodată,
Îndeajuns să-Ți mulțumească pentru jertfa Ta curată.
Noi suntem doar picătura, dragostea Ta e oceanul,
Noi scânteia, Tu vulcanul, noi un spic, Tu ești tot lanul!

Bogății fără măsură, tot ce-avem, sunt de la Tine,
Harul vieții, darul păcii, bucuriile depline.;
Tu-nceputul tuturor, Tu izvorul fericirii,
Tu ești Stânca mântuirii, ești făclia nemuririi.

Îndurarea Ta, Isuse, mai de preț e decât viața,
Fără Tine nu-i lumină, noaptea-nghite dimineața;
Fără Tine nu e pace, nu e vers și poezie,
Nu e har și veselie, nici slăvita-mpărăție!

Dar cu Tine și prin Tine, toate le avem, Isuse,
Ni le dai să știm ce haruri ai în slava Ta ascunse;
Și mereu deschizi cortina, să vedem ce nestemate
Încă ai să ne mai dăruie, fără seamăn, nevisate!

Și când într-o zi vei spune, „Vino astăzi, vin' acasă!”
Și trudit voi lăsa crucea într-o vale-ntunecoasă,
Mă voi întreba, Isuse, lângă poarta de rubine,
Cum atâta strălucire pentru un pribeag ca mine?

Așa strigau în gura mare...

Așa strigau în gura mare,
Că nu există Dumnezeu.
Dar am văzut prin spini o floare,
Care credea că sus e-un soare;
Și am crezut ca ea, și eu.

Așa mi-au spus, că la-ntâmplare,
S-au făcut toate, fără rost.
Dar păsările călătoare,
Mai spun și azi că-ntre răzoare,
Pe-aceia, Dumnezeu a fost

Mi-au spus că nu e veșnicie,
Ci numai clipa de acum;
Dar am văzut o pădădie
Care credea în ce-o să fie,
Și-și vântura sămânța-n drum.

Mi-au spus că Biblia e bună
...Doar pentru lada de gunoi.
Dar am văzut că ea adună
Mulțimi de oameni împreună,
Și le dă viața de apoi.

M-au pus să-nghit un pumn de pleavă,
Mi-au umplut mintea cu noroi,
Mi-au dat minciunile pe tavă,
Pateurile cu otravă,
Fursecurile cu gunoi.

Mi-au spus că-aici e tot ce este
Și se termină la mormânt.
Că nu mai este altă veste,
Că Evanghelia-i poveste;
Că nu e cer, numai pământ.

Așa mi-au spus, că-i rătăcire,
Credința într-un Creator...
Dar Cine-a pus într-o rotire
Luceferii cu strălucire,
Într-un șirag fulgerător?

Și cine-a întocmit culoarea,
Și ochiul s-o poată vedea?
Cine-a pus în măsură marea
Și-a-ntins în necuprinsuri zarea,
Și soarele pe cer să stea?

Cine-a creat o lume-ntreagă
Și timpul într-un calendar?
Cine-a strâns norii în desagă,
Și fulgerele-ntr-o uiagă,
Și munții i-a pus în cântar?

Mi-au spus că moartea e stăpână,
Și-i drept, că toți oamenii mor;
Dar inima mea de țărână
Așa de rea și de păgână,
Tânjea după un Salvator.

Mi-au spus numai lucruri năuce,
Că și Hristos ar fi doar mit.
Dar L-am văzut la o răscruce
Întins și răstignit pe cruce...
Și inima l-am dăruit. □

Te așteptăm, Isuse...

Te așteptăm, Isuse, slăvitul nostru Rege,
Te așteptăm în ceasul cumplitelor dureri,
Întreaga fire-Ți cere s-o smulgi din făr'delege,
Să vii cu sărbătoarea a mii de primăveri.

De când Ți-ai ascuns Fața în nor odinioară,
Pe muntele-nălțării când de la noi Te-ai dus,
Ne tot uităm în zare, visăm o nouă Țară,
Și-un zvon de înviere la glasul Tău, Isus!

Sunt semne pretutindeni, pe zid gorniștii sună,
Nu mai e mult și, iată, vei apărea pe nori,
În freamătul iubirii Oștirea Ta se-adună,
Mijesc deja-n fantasmă luminile din zori!

În clipele de veghe, speranța obosește,
Și candela credinței se zbate-n scrum și foc,
Dar dragostea în lacrimi rămâne și sfințește
Credința și nădejdea unite la un loc.

Da, Te iubim, Isuse, și slava Ta măreață!
Aprinde-n inimi dorul ca focul din scânteii:
Să vie mai degrabă slăvita dimineață,
Când vei veni Isuse, la Tine să ne iei.

Biserica așteaptă să iasă-n sărbătoare,
Pe nori la-ntâmpinare, în ceasul minunat,
Când ne vei da din ceruri semnalul de-adunare,
Și ne vei strânge-n glorie precum ai cuvântat. □

Dacă simți pe umeri crucea...

Dacă simți pe umeri crucea cum apasă și te doare,
Și povara-ți stoarce vлага pân' la ultima sfortare;
Poartă-ți-o cu bucurie, Domnul are ne'ndoiios,
O coroană pentru tine: ești urmaș al lui Hristos.

Dacă pe cărarea vieții simți picioarele că-s rană
Și pentru-a lui Isus Nume treci prin crâncenă prigoană,
Ține flamura credinței tot mai sus, tot mai voios,
Ești stegar de-o Țară nouă: ești urmaș al lui Hristos.

Dacă obosit și lănced, ești ca oaia hăituită,
Iar în jur dușmani în umbră caută să te înghită,
Tu ascultă vocea blândă a Păstorului duios,
Ești păzit de mâna-i tare: ești urmaș al lui Hristos.

Dacă lumea te alungă până-n valea umilirii,
Sau prin codrii cei sihaștrii în pustia tânguiri,
Nu uita încredințarea din Cuvântul prețios,
Dumnezeu e lângă tine: ești urmaș al lui Hristos!

Iar dacă în clipa mare de sfârșit și-ncoronare,
Chiar și prietenii aruncă pietre ca să te omoare,
Fața ta să strălucească slava cerului frumos,
Lasă-ți inima să cânte: ești urmaș al lui Hristos!

Vine-o zi când cei din urmă vor fi cei dintâi la masă,
Va fi ziua de lumină pentru-a Domnului Mireasă,
Și atunci în clipa mare vei vedea ce glorios
E primit în sărbătoare un urmaș al lui Hristos! □

Dacă ești născut de Duhul

Dacă ești născut de Duhul
Și din patimi ai fost scos,
Atunci să se vadă-n tine
Frumusețea lui Hristos!

Dacă ești născut din Tatăl
Ești un fiu de Împărat;
Ia mantaua izbăvirii,
Căci ești fiu cu-adevărat!

Dacă ești născut în Trupul
Domnului ca mădular,
Să se vadă-n tine viața
Revărsărilor de har!

Dacă ești în Via sfântă
O mlădiță sub un nuc,
Să se vadă struguri galbeni;
Nu te rupe de butuc!

Dacă ești un fiu al slavei,
Și-ai gustat darul ceresc,
Luptă-te lupta cea bună,
Căci dușmanii te pândesc!

Dacă ești născut din Soare,
Luminează curajos;
Nici o umbră nu te-nvinge:
Ești lumina lui Hristos!

Dacă ești născut din Duhul,
Fii de El călăuzit,
Să se vadă în lumină
Viața unui pocăit!

Dacă ești născut în firea
Cea divină și de veci,
Nu te-ntoarce la ruină,
La religiile seci!

Dacă ești născut la slavă,
Pentru slava Celui sfânt,
Ai fost cumpărat de Domnul,
Nu trăi pentru pământ!

Dacă ești născut din Duhul,
Ești salvat din făr'delegi!
Atunci viața cea curată
Lângă Domnul s-o legi!

Dacă ești născut de Duhul,
Botezat întru' Hristos,
Haina ta e haina slavei,
Țara ta Cerul frumos!

Dacă ești dintr-o sămânță
Ce nu poate putrezi,
Să se vadă-n tine roada,
Harul noii-mpărății!

Dacă ești născut în casa
Și-n familia de sus,
Lasă-n tine să lucească
Slava Domnului Isus! □

Ce-i harul?

Mă-ntrebi, Ce e harul? E-o sfântă minune
Când Soarele-apare și nu mai apune,
Și chiar peste neguri și nori de-ncercări,
Te poartă-n lumină pe-a slavei cărări.

Ce-i harul? E Domnul ce vine pe valuri,
Și-n miezul de noapte te-aduce la maluri;
E Domnul Păstorul, ce-ți dă un sărut
Când alții cu pumnii-ncleștați te-au bătut.

Ce-i harul? E-o viață deplin înnoită
În sângele Jertfei, ca neaua albită,
Și haina purtată din zori la apus,
Dar fără de pată în Domnul Isus.

Ce-i harul? E-o cale prin munți de lumină,
Cu piscuri dincolo de orice-nvenină;
Poteca prin valea de umbre ce pier,
Cu semne: Pe-aicea e drumul spre cer.

Ce-i harul? E visul deja ce se vede,
Trăit cu iubire în cel care crede;
E pacea pe fața acelu iertat,
În vorbele sfinte și-n gândul curat.

Ce-i harul? E Domnul pe crucea amară,
În locul tău, Mielul, întins ca să moară,
E ziua-nvierii din veacul cel rău,
Când poți și tu spune: „Sunt, Doamne, al Tău!” □

Iată ce-mi dă Isus!

Preasfântă-nveșmântare în straiete iubirii,
Măiastră-mpodobire în slăvile de sus,
O dulce sărutare la pragul nemuririi...
Iată ce-mi dă iubirea și pacea lui Isus.

O sfântă bucurie, măreață, strălucită,
Când un pierdut se-ntoarce din beznă și păcat,
Cântarea mântuirii, la Cruce zămislită...
Iată ce-mi dă al slavei, măritul Împărat!

Comoară prea aleasă lucind peste răzoare,
E pâinea ruptă-n două cu cel înfometat,
E untelemnul proaspăt pe rana care doare...
Iată ce bogăție la Domnul am aflat!

O pace care vine stăpână peste fire,
Ca fluviul ce-și revarsă al apelor șuvoi,
Și trece peste maluri de gând și mărginire...
Iată ce toarnă Domnul prin harul Său în noi.

O râvnă arzătoare, făclie luminoasă,
O mistuire vie prin ani de pribegii,
Și dragostea ce arde cu flacăra voioasă...
Iată ce-aprinde Domnul în rugul din pustii.

Mărgăritare scumpe, comori de nestemate,
Lumini din Lumea nouă, ce ochiul n-a văzut,
Cu farmec și putere, parfum de bunătate...
Iată ce pune Domnul în vasul meu de lut! ◻

Ce har poate să fie...

Ce har poate să fie mai 'nalt și mai frumos,
Decât să-ajungi în slavă, în Țara lui Hristos?
Pe străzile de aur să umbli în lumină,
Și-n roua dimineții pe-aleia din grădină?
— Un har, chiar și mai mare? Da, poate fi cândva:
Atunci când vii la Domnul cu încă cineva...

Există fericire mai mare, mai de preț,
Decât să-L ai pe Domnul și harul Său măreț?
Să știi că al tău nume e scris în sfânta Carte?
Și că din Pomul vieții avea-vei și tu parte?
— Ceva mai scump și mare? Da, poate fi așa:
Să-aduci și tu la Domnul pe încă cineva!

Ce altă bucurie mai mare poate fi,
Decât să ai chemarea la masă-n veșnicii?
Ce oare-ntrece slava din ziua glorioasă,
Când vei fi dus de îngeri și invitat la masă?
— Neant de bucurie, da, poate fi așa:
Când la ospățul nunții mai vii cu cineva!

Ce altă înălțime de slavă și de vis,
Poate întrece slava să-ajungi în Paradis?
Din pulberea ce cade, și-n vânt se descompune,
Să-ajungi un alabastru ce poartă o minune?
— O slavă și mai mare, da, poate fi cândva:
Atunci când porți minunea în viața altuia!

Există har mai mare în vastul univers,
Ca simțul fără seamă că ți-e păcatul șters?
Să nu-ți mai fie teamă când moartea stă la pândă,
Căci tu-ai fost scos la viață din moarte și osândă!
— O da, e fericirea să poți elibera
Din moartea făr'delegii pe încă cineva!

Ce alt fior de slavă mai poate fi-ntrecut,
Când Tatăl Se apleacă să-ți dea al Său sărut?
Când Răscumpărătorul cu fața-I orbitoare,
E gata să te prindă în sfânta-mbrățișare?
— O da, atunci când alții cu drag te-or săruta,
Că le-ai vorbit de Domnul și de salvarea Sa!

Există tresăltare mai fără de hotar,
Ca-n ziua când primit-ai al mântuirii dar?
Când dragostea lui Isus te-a scos de sub robie?
Când ai băut din Stânca Vieții apă vie?
— Fior mai fără seamăn? Da, poate fi așa:
Să vii la Stânca Vieții cu încă cineva!

...O, Doamne Preaslăvite!, cu glas tremurător
Te rog, cu-atâtea haruri, mai toarnă înc-un dor,
Așa cum e dorința în inima de frate,
Să vreau să scot pe alții din moarte și păcate.
Prin har mi-ai dat lumina și-mpărăția Ta!
Ajută-mă, să nu vin, doar singur eu în ea.

Ajută-mă, Isuse, să-mi fie preaiubit
Chiar harul suferinței cu care m-ai cinstit!
Și viața mea să fie mlădiță roditoare,
Să Te slujesc cu cinste, cu râvnă arzătoare!
Ce fericire mare, să vin 'naintea Ta,
La Tronul de mărire, cu încă cineva! □

Din Tronul slavei...

Din Tronul slavei preaînalte, din străluciri și feerie,
A fost o cale pân' la iesle, până la grajd și sărăcie.
Din măreția fără seamăn a Paradisului preasfânt,
Până la grajdul din Efrata, până la cruce și mormânt...

Din mii și mii de ani lumină, din depărtări strălucitoare,
S-a pogorât în lumea noastră chiar Dumnezeu la Întropare.
Ca să aducă mântuirea și fericirea în norod,
A coborât Isus din ceruri, Slăvitul Mare Voievod!

Scrutând între abis și slavă prăpastia nemărginită
Preasfântul Rege-ntoarse fața înspre planeta osândită.
În lumea noastră de obidă, de lut murdar și zbuciumat,
A coborât Nemuritorul să fie Om cu-adevărat.

Și n-a fost nimeni să-L oprească, nici cerul de splendori sublime,
Nici groaza ce-o împarte-n lume Satana din întunecime;
Căci Dumnezeu Atotstăpânul a vrut, a zis, și s-a-mplinit,
Și-atunci S-a ridicat chiar Fiul, și-n Betleem jos a venit.

N-a vrut palatele de fildeș, nici pat de aur în conace,
El S-a născut în grajdul rece, culcat în paiele sărace.
N-a vrut să stea sub baldachinuri, n-a vrut alai încoronat;
S-a bucurat că-n ceasul nopții ciobanii I s-au închinat.

Și-n scutece-nvelit de-odată ca în odăjdiile sfinte
A prins în fașe să se miște al veșnicilor Părinte.
Și parcă-n scâncetul acela era ca un oftat din greu,
Cea mai aleasă bucurie pe care-a vrut-o Dumnezeu. ◻

Atâtea taine...

Atâtea taine, Creatorul, ni le-a desfășurat pe drum,
Și mintea noastră-i așa mică, nu le cuprinde nicidecum!
Dar dintre toate, e misterul cel mai adânc și nepătruns:
Chiar El S-a coborât în iesle, și Fața-n scutec Și-a ascuns...

Cine-ar putea să înțeleagă țările din început,
Când Dumnezeu a zis să fie, și toate bine s-au făcut?
...Dar iată un mister mai mare: În leagănul din Betleem,
Cuvântul S-a făcut pe Sine un Trup în lumea de blestem.

Cum am putea pătrunde taina, când negura din veșnicii,
Țâșni cu iureș de lumină în miile de galaxii?
...Dar iată un mister mai mare: În bezna neagră de păcat,
A apărut aici Lumina, Isus, Mesia Întrupat.

Cum să-nțelegem noi Iubirea ce ne-a făcut dintr-un pământ,
Cu frământare și durere, și după Chipul Său cel sfânt?
...Dar iată un mister mai mare: Din slava fără de sfârșit,
În paiele de la Efrata, a coborât Cel Preaslăvit!

Există cineva pe lume să-mi poată oare explica,
Cum Dumnezeu e-atât de mare, și-i pasă de povara mea?
...Dar iată un mister mai mare: El, necuprins de cerul tot,
S-a făcut mic, un Prunc în iesle, Stăpânul, Domnul Savaot!

Cum vom pricepe oare taina, când a suflat peste noroi
Chiar Dumnezeu suflarea vieții, și suflet a făcut din noi?
...Dar iată un mister mai mare: El, Prunc în staulul sărac!
Și în plăpânda-I răsuflare, e Dumnezeu cu noi în veac! □

Ieslea...

Mi-e inima o iesle prea smerită,
Isuse, pentru chipul Tău măreț;
Sunt doar un jgheab, o iesle părăsită,
Cu paie umede și cu nutreț,

Nu sunt palat frumos, plin de rubine,
Sunt doar o iesle mică-n lumea rea;
Isuse, ai venit din zările senine,
Să-Ți odihnești în Mine Fața Ta!

Aveam doar visuri care se destramă,
Ca paiele căzute prin zăplaz!
Și-n ieslea nebăgată-n seamă
Adus-ai sărbătoare și extaz.

Mi-e inima o iesle-nmiresmată
Cu fân din holdele din Betleem,
Și ți-am făcut pătuț din iasomie,
Cu perna din petale strânse ghem.

Dar nu în florile iubirii mele
Este parfumul cerului deschis,
Ci Tu, Isuse, mi-ai adus mireasma,
Și bucuriile din Paradis.

Nimic n-aveam strălucitor în mine,
O iesle, numai fân și mucegai;
Dar ai venit în lumea de suspine,
Și m-ai făcut, Isuse, colț de rai. □

În ieslea din Efrata

În ieslea din Efrata, în grajdul plin de paie,
Te-ai învelit, Isuse, într-ale firii straie;
Și-n brațele Mariei Te-ai lăsat înfășat,
Ca să ajungi la urmă în Ghețimani legat.

La margine de lume, la colțul dintre vremuri,
Ai coborât, Isuse, pământul să-l cutremuri,
Nu ca un rege falnic, ci fiu de nevoiaș,
Și nu cu glas de-arhanghel, ci-n glas de copilaș.

Ai coborât, Isuse, cu vis de libertate,
În lumea-nlănțuită în patimi și păcate,
Dar primul glas al lumii a fost că nu Te vrea:
Cetatea era plină, nu era loc în ea.

Te-ai arătat în casa și-n țara cea mai dragă,
Într-un popor minune, ales din lumea-ntreagă.
Dar prin străini, pe drumuri, de mic te-au prigonit;
Chiar la ai Tăi venit-ai, și-ai Tăi nu Te-au primit.

Tu ne-ai adus, Isuse, iubirea cea mai dulce,
Iar noi cu ura noastră Te-am atârnat pe-o cruce.
Cu strigătul din Rama, și pragu-nsângerat,
Și azi așa te-ateaptă Irozii din palat.

Știi că lumea noastră în ură se destramă,
Și totuși coborât-ai, înfășurat de-o mamă,
Ca să ne-arăți iubirea cu care ne-ai iubit,
Și să Te lași pe cruce, în cuie răstignit. □

În haina albă de zăpadă

În haina albă de zăpadă
Îmbracă Dumnezeu natura
Ca să-mi arate cu ce slavă
Vrea să-mi îmbrace El făptura.

Mă ia din multele păcate,
Din ură și din putrezire
Și-apoi, ca neaua peste sate,
Mă-acopere cu-a Sa iubire.

Își pune peste-a mea ființă
Încetișor și cu răbdare,
O haină sfântă de credință,
De așteptări, ca o ninsoare.

Am fost mociră prin ponoare,
Cu patimă și viclenie,
Un câlț murdar, fără valoare,
O zdreanță ruptă cu mânie...

Dar a venit înaripată
Zăpada albă, ca beteala,
Și harul a-ngropat de-odată
Și făr'delegea și greșeala.

Nu se mai vede prin ponoare,
Nimic din cine-am fost odată,
Ci numai haina sclipitoare,
Iubirea Lui nemăsurată! □

Pe Marea Galileii...

Pe Marea Galileii-nvolburată,
Mugește din adâncuri uraganul;
Dar vine peste-ntinderea turbată,
Stăpânul Hrist', Isus Nazarineanul!

Când valurile negre se ridică,
Isuse scump, în ceasul disperării,
Stăm iar ca ucenicii prinși de frică,
Stăpâne drag al valurilor mării!

În noaptea fără stele, fără visuri,
Afundul mișcător stă să ne-nghită,
Dar Tu, Isuse, calci peste abisuri,
Și vii la noi în barca zdrențuită.

Și ochii oboșiți de bezna deasă,
De întunericul ce ne-mpresoară,
Ne dor, ne ustură și nu ne lasă
Să Te zărim prin negura fugară.

Tu calci pe valuri ca peste covoare,
Ca peste niște pânze mătăsoase;
Și vii la noi ca să ne-aduci scăpare,
Din încleștarea mării furtunoase.

Și încă nu-Ți vedem frumoasa Față...
Dar, O, întinde-Ți mâinile-amândouă,
Mai dă-ne iar speranțele de viață,
Și spune-ne și nouă, „*Pace vouă!*” □

Paradis

Paradis, Eden cu visuri spulberate în păcate,
Și cu heruvimi ce-nalță săbiile-nvăpăiate!
Scormonim pământul muced căutându-te într-una,
Și din tine numai zgura ne mai umple astăzi mâna.

Din Grădina frumuseții, cu izvoare și vâlcele
Ne-au rămas nisipurile și pustiurile rele;
Iar în inimi visul tainic și paharul cu suspine,
După fericiri pierdute, și oftatul după tine.

Ne-a rămas în clipa serii, sus pe bolta înstelată,
Dorul după-o altă Țară mai frumoasă, mai curată;
Și plimbările-n răcoare cu Dumnezeu prin grădină
Încă le păstrăm în suflet, ca icoane de lumină.

Simfoniile din suflet, cu suflare fermecată,
Sunt doar palide ecouri din cântări de altădată,
Umbre doar de armonie, de când steaua dimineții,
Intona cântarea slavei la-nceputurile vieții.

Paradis, Eden cu ușa ce s-a-nchis pe totdeauna,
Fiindcă din Adam păcatul ne-a strivit în praf cununa!
Paradis, Eden cu visuri care nu se mai destramă,
Fiindcă doar la sânu-ți tainic e-o căldură ca de mamă!

Pe când lacrimile-apeacă ale ochilor obloane,
Se deschide-o altă lume, ca frum'seștea din icoane:
O dumbravă zâmbitoare, și cu Dumnezeu pe cale,
Ne desfată strălucirea și lumina Feței Sale.

Și ne spun propagandiștii că sunt visuri inutile,
Că e numai o poveste din iluzii infantile,
Că-i himeră Paradisul, fără nici o realitate,
Aparențe deformat-n mințile înfierbântate...

Și cu ifose savante de știință zgomotoasă
Vor să ne atragă-n plasa și în cursa mincinoasă,
Ca să ne închidă ochii, și să nu vedem tot cerul,
Toată bolta înstelată care-ascunde-n ea misterul.

Șarpele vechi din grădină care ne-a sfărâmat visul,
Vrea din noi acum să scoată și să-alunge Paradisul.
Vrea ca să vedem în lume doar coșmar și nebunie,
Moarte fără de nădejde, viață fără veșnicie.

Dar avem făgăduința și Cuvântul sfânt și tare
Că Isus, Mântuitorul, Dumnezeu nostru mare,
Cel ce ne-a adus viața și ne-a ridicat ocară,
A plecat 'naintea noastră să ne pregătească Țara.

Chiar și gândul veșniciei, Dumnezeu l-a dat să fie
O dorință-naripată după-o altă-mpărăție.
În Eden ne-a rămas dorul, și îl caută străjerii,
De pe sfinte metereze, de pe stâncile vegherii.

Într-o lume de păcate, unde crește buruiana,
Se aude Psalmul vieții, a nădejdelor Osana.
Și în ochii de-ntuneric obidiți cu nedreptate,
Se aprinde o speranță după Țara fără moarte.

Alt Eden ne-așteaptă astăzi, Leagăn dulce de iubire,
Pregătit de Domnul slavei pentru-a noastră înfrățire!
O, din valea umbrei morții, din necazul cel mai mare,
Paradis, venim la tine, îmbrăcați de sărbătoare! □

Nu, n-am să fiu uitat de Domnul!

Nu, n-am să fiu uitat de Domnul!
El e Păstorul meu iubit;
Și-a dat viața pentru mine,
Și hainele mi le-a albit!

Nu, n-am să fiu uitat de Domnul!
Căci sângele Lui m-a salvat,
A pus pecetea Lui în mine,
Și Duhul Lui cel Sfânt mi-a dat.

Nu n-am să fiu uitat de Domnul,
Chiar dac-aș fi de toți uitat,
Căci El mi-a întocmit rărunchii,
Și harul Său m-a ridicat.

Nu, n-am să fiu uitat de Domnul!
Căci mi-a promis al Său Cuvânt,
Și-n clipa sfântă a-nvierii,
Mă va scula chiar din mormânt.

Nu, n-am să fiu uitat de Domnul!
Căci El nu-Și uită frații Lui;
Să treacă cerul și pământul,
Dar nu Cuvântul Domnului!

Nu n-am să fiu uitat de Domnul!
Căci eu și El am fost uniți,
În cea mai strânsă legătură,
Pe veci de veci nedespărțiți! □

Nu lăsați să se usuce

Nu lăsați să se usuce lacrimile mijlocirii!
Căci în ele zace taina biruințelor iubirii,
Ele sparg ziduri de piatră, sfar'mă porțile de fier
Și deschid o cale-ntinsă pân' la Tronul sfânt din cer.

Nu lăsați să se usuce lacrimile rugăciunii!
Ele sting în inimi triste flacăra amărăciunii;
Lacrimile sunt poteca înspre munții cei măreți.
De pe care ni se-arată zorii sfintei dimineți.

Nu lăsați să se usuce lacrimile înfrățirii!
În Hristos suntem toți una, prin botezul înnoirii.
Într-un Domn și-ntr-o credință, ne-am legat și ne-am unit,
Pentru viața pământeană și vecii fără sfârșit.

Nu lăsați să se usuce lacrimile mângâierii!
Limpeziți-vă privirea stăruind în ruga serii!
Frângeți-vă pâinea-n două, ca s-o dați unui flămând,
Unui frate care-așteaptă ajutorul tremurând.

Nu lăsați să se usuce lacrimile bunătații!
Când în lume ura-i lege lângă porțile cetății;
Chiar dacă în dinți ne-ar rupe al vrăjmașilor puhoi,
Mila, pacea și iubirea să rămână între noi!

Nu lăsați să se usuce lacrimile așteptării!
Ascultați, gornistu-i gata pentru ceasul deșteptării!
O, Isuse preaiubite! Doamne, vino mai curând,
Iată, ne-am făcut din lacrimi, vălul de mireasă sfânt! □

În credință

În credință ne-a fost dată mântuirea,
În credință ne-a fost harul împărțit,
În credință ne-mbrăcăm mereu iubirea,
În credință moștenirea am primit!

În credință ni s-a dat răscumpărarea,
Când pe cruce Domnul harul ne-a adus,
În credință avem pacea și iertarea;
În credință-i slava Domnului Isus.

În credință avem toată vrednicia
Din cărările acestei pribegii;
În credință, ne-am mutat cetățenia
Sus în Țara fericitei Veșnicii.

În credință au plecat la cer părinții,
Au murit cu ochii pironiți în sus,
Căci acolo sus, în Paradis, cu sfinții,
Toate dorurile noastre ni le-am pus.

În credință am găsit că tot ce doare,
Toate rănilile și orișice amar,
Se preschimbă cu Hristos în sărbătoare
Și în fericire fără de hotar.

Pentru Domnul le-am lăsat aici pe toate,
Și spre ceruri ochii ni i-am pironit,
Am pornit din Babilonul de păcate,
În credință, spre Limanul fericit! ◻

Ca-ntr-un vis

Ca-ntr-un vis, răpit, văzut-am Ziua mare de apoi,
Și în haine de lumină, al splendorilor Convoi:
O mulțime necuprinsă, fără număr, adunată,
Lângă Tronul de mărire, gata pentru judecată.

Din străvechile ostroave, îmbrăcați în alb curat,
Vin cei mântuiți de Mielul, să se afle ce-au lucrat.
- „Să înceapă dar citirea,” glăsuiește-atunci Preasfântul;
Și citind din Cartea vieții, Vestitorul ia cuvântul:

- „Iată, cel ce-naintează, cu pas demn de-apologet,
Vine din vârtejul luptei, a fost mare înțelept.”
- „Te-ai luptat pentru credința dată pentru totdeauna,
Treci în ceata celor care își primesc acum cununa!”

- „Sfântu-acesta care vine azi cu noi în Paradis,
A știut filosofie, și cărți multe el a scris.”
- „Treci în ceata de elită, ceata lui Gavril cel mare,
Iubitor de-nțelepciune și stăpân peste hotare.”

Altul vine... - „Fost-a-n lupte din eroi cel mai viteaz!”
- „Treci cu Mihail în ceată, al arhanghelilor cneaz!”
- „Iar acesta în cântare, avea vocea mlădioasă!”
- „Treci cu Rafael și David, ceata lor e prea aleasă!”

Iată însă că pășește un smerit cu ochii-n jos.
Scribul zice: „Sfântu-acesta a dus pe-alții la Hristos!”
...Și n-am auzit grăirea, - care-i rândul cetei sale? -
Fiindcă ceru-ntreg deodată izbucni în Osanale! □

Loviți în noi cât vreți!

Loviți în noi cât vreți, cu pumni și răutate,
Cu sulițe-n cuvânt, cu dușmănie-n dinți...
Noi ne-adunăm tăcuți, cu fețe-nlăcrimate,
Iar Domnul, printre noi, cu mâini însângerate,
Ne-aduce mângăieri și pace-n suferinți.

Suntem în legământ, uniți într-o iubire
Cu Cel ce-a pățimit pe cruce la Calvar.
Loviți în noi cât vreți! Prin orice pătimire
Rămânem lângă El, un cuget și-o simțire,
Mai strânși de crucea Lui, mai rezemați în har.

Isus ne-a mântuit cu sângele iubirii,
Suntem aleșii Lui, da, „preaiubiți și sfinți”!
Loviți în noi cât vreți! Hristosul nemuririi,
Își pune peste noi mantaua izbăvirii,
Ne poartă-n carul Său de sfinte biruinți!

Când aruncați în noi cu ghioaga cea mai mare,
Când haina ne-o stropiți murdară cu noroi,
Când ne goniți cu dor mârșav de răzbunare,
Și când loviți în noi cu ură și turbare,
Și-atunci noi ne rugăm, cu milă pentru voi!

Și nu veți ști nicicând ce valuri dureroase,
Erau în pumnii strânși cu care ne-ați lovit!
Ce săbii ați înfipt cu palme nemiloase,
Cu ochii răscoliți de fulgere tăioase,
Când eram frați cu voi, și nu ne-ați mai iubit!

Am strâns tăcuți în noi, în umbra de-ntristare,
În cupa cu amar și-n stropii de pelin,
Atâta dor de voi, și dor de împăcare,
Și dor de înnoiri, și dor de-mbrățișare,
Că nici nu mai simțim când ne loviți în plin.

Și nu e jar mai crunt, durere mai tăioasă,
Fiori mai mari de chin, și mai sfâșietori,
Ca-n rănilile adânci, primite chiar acasă,
Ca și-n sărutul fals, în clipa nemiloasă,
Trântiți sub lovituri de frați răzbunători.

Loviți în noi cât vreți, dar nu uitați vreodată,
Că nu loviți în noi, ci-n Cel ce ne-a salvat,
Nu ne răniți pe noi, ci Fața preacurată
A Sfântului Hristos ce-a stat pe lemn odată,
Și-acum e-al Slavei Domn, și-al nostru Împărat! □

Când m-ai găsit...

Când m-ai găsit pe drum, Isuse, și Duhul Tău m-a cercetat,
În viața mea de întuneric, un Soare nou a luminat.
Au căzut solzii de pe pleoape, căci eram orb ca Bartimeu,
Și mi s-a limpezit gândirea, să văd ce mare-i Dumnezeu!

Când m-ai găsit, o scump Isuse, eram căzut între tâlhari,
Lovit de toți fără de milă, cu răni și suferințe mari.
Dar m-ai atins, Samaritene, și-ai pus pe mine haina Ta,
Să umblu în mantaua slavei, înveșmântat pe veci în ea! □

La schimbul de ștafetă

La schimbul de ștafetă al anilor ce zboară,
Să-L preamărim pe Domnul, căci pașii ni-i măsoară.
Să-I mulțumim că-n anul pe care l-am sfârșit,
El ne-a purtat pe brațe în chip desăvârșit.

Să-L preamărim, căci Domnul în marea-I bunătate,
Ne-a dat răscumpărarea, iertarea de păcate;
Și ne-a păstrat în viață pân' la această zi,
Ca să-I aducem slavă și să-I fim martori vii.

Să-L preamărim pe Domnul că ne-a purtat pe cale,
Să vadă ochii noștri lucrarea mâinii Sale,
Și n-a fost zi cu soare sau clipă de nevoi,
În care să nu fie alătura de noi.

În locurile triste, prin groaza din pustie,
El ne-a hrănit cu mană, și ne-a dat apa vie.
Când au venit dușmanii cu gând ucigător,
El ne-a întins o masă în fața tuturor.

Când ne urcam pe culme, uniți într-o credință,
El ne ducea în carul slăvit de biruință;
Iar când, de oboseală, puterea ne slăbea,
El ne purta povara de suferință grea.

Am fost prin văi de lacrimi, prin văi întunecoase,
Dar El ne-a dat balsamul nădejzii luminoase;
Și-n valea umbrei morții, Cuvântul Său a fost
O cetățuie tare, un sprijin și-adăpost.

Am fost și sus pe munte, acolo unde cântă,
Zefirul bucuriei cântărilor de nuntă;
Și-acolo adierea de har nemărginit,
A fost tot Salvatorul Isus cel Preaiubit.

...Și-acum când mai întoarcem o filă-n calendare,
Și Anul Nou începe, cu noua lui cărare,
Când pașii noștri calcă tărâmul de la prag,
Când mai urcăm o treaptă pe-al anilor șirag...

Venim cu rugăciune la Domnul, ca să fie
Un an de pocăință, un an de bucurie,
Un an de îndurare al Domnului Isus,
Cu pace și iubire, și cu belșug de sus.

Să fie an-lumină, de sfântă mărturie,
Să crească în putere a Sa Împărăție,
Un an bogat în roade, cu harnici lucrători,
Cu tineri plini de viață, și bătrâni visători.

Să fie mai domoală prigoana și furtuna,
Chemarea pocăinței să se audă-ntruna.
Și sfânta Vestă Bună când o vom predica,
Să dea năvală lumea, din apa ei să bea.

Să fie anul slavei când toți într-o unire
Să-L așteptăm pe Domnul să vină cu mărire.
Și orice-ar fi să vină, oricât să suferim,
Noi să rămânem una, să nu ne despărțim.

Ca, pregătiți de Duhul, să fim cu toții gata,
Pentru întâmpinare, să-I strigăm Maranata,
Și-atunci, cu Domnul slavei în Veacul viitor,
Să fim pe totdeauna, o Turmă și-un Păstor! □

La Radio astăzi...

La Radio astăzi se-nalță cu-avânt
Vestirea Iubirii pe undele-albastre,
Și zboar'al nădejzii și-al păcii Cuvânt,
Cu dor să ajungă 'napoi la pământ;
În casele noastre:

Pe-acolo pe unde cu doine se-ngână
A cerului slavă, în Țara Română.

Din lungile nopți de-așteptări și calvar,
Din neguri umbrite în volburi și ceață,
Mai ținem în inimi făclia de har,
Păstrăm un tezaur în visul hoinar,
Că-ntro dimineață...

(Și nu mai e mult), peste vatra străbună,
Veni-va Hristos și în Țara Română!

Cântările vieții prind aripi din noi
Pe *undele scurte*, în noaptea adâncă,
Și vor să aprindă nădejdi de eroi,
Cântate din frunză și-n glas de cimpoi,
Pe-antene din stâncă:

Iubirea și Pacea și Vestea cea bună
Să prindă sub flamuri Câmpia Română.

Și-o scară, ca-n vis, de la cer vom vedea,
În țară la noi, în Carpați rezemată:
Și cete de îngeri coboară pe ea,
Arhanghelii vin luminoși să ne dea
Nădejdea curată.

Și-ncep într-un cor, și cu noi împreună,
Să dea Osanale în limba română! □

Nu lăsați să se usuce	87	Simone, fiul lui Iona!	39
Nu, n-am să fiu uitat de Domnul	86	Sunați cu trâmbița-n Sion!	31
Nu te vinde pe gunoaie	30	Sunt școlar în clasa-ntâia	12
Nu cuiele acelea	38	Suntem o mână de țărână	32
		Să înălțăm cu bucurie steagul	53
Osana Regelui măririi	37	Te așteptăm, Isuse	70
		Trăsătura de unire	17
Paradis	84		
Pe Marea Galileii	83	Vestea bună	61
Pentru blidul cu potroacă	63		
Pășesc încet prin Ghețimane	41	Zece creștini „mititei”	34
Păstorule iubit	58	Zice-se	21